

51.seminář astrotheologie Ing. J.Popelky

Podstata lidské mysli (dva druhy mysli). Zákl. ambice každého člověka – vnímání Božího hlasu. Rozhovor mezi člověkem a Bohem. Práce s myslí při meditaci. Podstata čtvrtého rozměru.

Dům techniky Ostrava-Mar.Hory 3.5.2008

Úvodem: J.P.: Co bychom si dneska řekli?

Posluchač: Něco o životě.

J.P.: Minulý týden jsem si uvědomil, jak se v člověku slučuje něco tak velmi krásného, vysokého a současně může být někdy srandovný. Dnes bych chtěl navázat na myšlenky, které zazněly v předcházejícím semináři, speciálně o podstatě mysli. Minule jsem říkal, že lidé se dopouštějí zásadního omylu, a sice toho, že se domnívají, když se řekne slovo mysl, že se to týká pouze mozku. Mozek samozřejmě s myslí souvisí, ale pouze s určitou částí naší mysli. Když řeknu termín mozková mysl, běžný je termín je - racionální mysl. Tato mysl má počátek v okamžiku vzniku tohoto fyzického těla, a v průběhu života se vyvíjí. Zde by se dalo tvrdit, že každé dítě je čistý, nepopsaný list. To platí ale pro tělesnou mysl, která souvisí s mozkem. **Člověk má ale ještě jinou mysl, která nesouvisí s mozkem, ale která souvisí s duchovním srdcem. Tato mysl v sobě obsahuje mnohem více než naše mozková mysl. V této srdečné mysli jsou obsaženy všechny zkušenosti od okamžiku vzniku naší duchovní Individuality. Dá se říct, že mozková mysl, která má svůj počátek se vznikem tohoto těla, po smrti fyzického těla zůstává se všemi zkušenostmi, které člověk v průběhu svého života prodělal (to si vše budeme pamatovat dál). Představte si, že tato racionální mysl, která počátkem našeho fyz. života je jako nově vznikající buňka, bude po smrti zakomponována do větší, mnohem starší mysli, kterou nosíme ve svém srdci.**

Zažíváme to každý den: Když jdeme spát, tato racionální mysl se stahuje z hlavy a vchází do světa srdeční mysli a tam jsou události dne zpracovávány srdeční myslí a jsou vytvářeny nějaké nové plány, záměry pro nadcházející den.

Dvě úrovně mysli:

Musíme chápat, že člověk má dvě mysli – srdeční a mozkovou:

- **Mozková mysl**, protože je vytvořena tělem, se zabývá fyzickými záležitostmi, záležitostmi našeho těla a tím, co naše tělo prodělává ve fyzickém světě.
- **Srdečná mysl** se neustále zabývá záležitostmi života jako takového.

Když jsem minulý týden meditoval, byl jsem v dobré duchovní kondici a ponořil jsem se do srdce, navázal jsem živější vztah se svým (naším společným) vlastním Já a Jáství mi řeklo: Víš, kde sídlí satan? **Satan má sídlo v každém lidském těle a sídlí v mozku. Upřesním – přední mozek je sídlo satana.** Každý člověk, který prožívá svůj život pod dominancí racia (předního mozku), je v podstatě satanista. Člověk, který je pod nadvládou předního mozku, nemůže mít ponětí o duchovních věcech, veškeré duchovno je pro něho nesmysl. Člověk, který je ovládán satanem (a satan je nepřitelem Boha), nemůže mít touhu a buňky na to, aby se zabíral věcmi, které se týkají Boha.

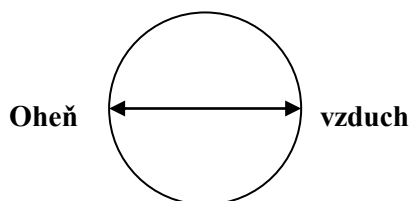
Pokud chce člověk řešit podstatu vlastního života, své vlastní Já, nikdy to nemůže řešit mozkem, ale musíte to řešit srdečnou myslí. Racionální mysl souvisí s mozkem, a dá se říct, že srdečná mysl souvisí s plícemi. Když si představíte tvar plic, dá se říct, že trochu

připomínají křídla. Kdybyste si plíce zvětšili a umístili na záda, stali byste se andělem, jak se to vždycky znázorňuje.

Základní ambice každého člověka – nutnost naučit se rozmlouvat s Bohem:

Dostal jsem knihu, která se zabývá vnitřním slovem, je to sbírka různých mystiků ze středověku, 18, 19. století, kde jednotliví mystici popisovali své zkušenosti s vnitřním, Božím hlasem v člověku. Myslím si, že **v rámci duchovního rozvoje by měla být jedna ze základních ambicí každého z nás, abychom se naučili rozmlouvat s Bohem a vnímat Jeho hlas.** Aby se člověk naučil vnímat Boží hlas – hlas vlastního Já, je velmi důležité si uvědomit, že máme nejen mysl, která souvisí s mozkem, kdy většina lidí si myslí, že je to jediná mysl, kterou máme k dispozici a žádná jiná mysl pro většinu lidí neexistuje, proto ani nemůžou chápat, že v noci žijí někde jinde, v jiném světě, nemůžou chápat, že po smrti něco existuje dále atd. Aby mohli začít chápat tyto další roviny existence a života, musí člověk začít aktivovat srdeční mysl.

Zvěrokruh nám odhaluje, že proti sobě leží opačné polarity:

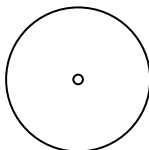
Jsou to protipóly, ale současně to jsou dvě skutečnosti, které spolu nezbytně souvisí. Jedna podmiňuje druhou a naopak. Oheň je Duch a vzduch je mysl (duše). Z toho vyplývá, že každý Duch musí mít svou duši. Můžeme si představit, že jeden Duch sídlí v srdeční oblasti, má svoji mysl (vzduch), a druhý Duch je v hlavě a také má svoji mysl.

Z čeho vznikl satan?

Odp. posluchače: z Ducha.

J.P.: Z Lucifera. Veškerá duchovní Moudrost sídlí v duchovním srdci. Není to tak docela přesné, protože naše Já přímo je srdcem. Srdce je symbol pro existenci nějakého středu. Srdce souvisí se znamením Lva, kterému vládne Slunce, které má tento symbol:

Symbol Slunce:

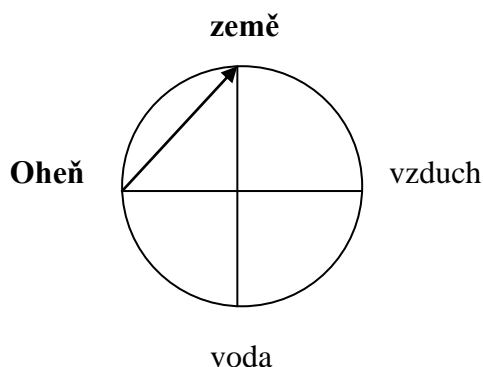

Vystihuje to podstatu života. Je zde důležitý střed a kde je střed, je i kruh, protože střed bez kruhu je nemyslitelný, stejně jako je kruh bez středu nemyslitelný. Tento symbol nám ukazuje, že je velmi důležité umět vypátrat střed (srdce). Když řekneme srdce, máme na mysli, že existuje něco (člověk či jakákoliv věc), co má svůj živoucí střed, ze kterého pramení veškerý život. Správně by ani nemělo být řečeno, že Bůh sídlí v srdci, ale dá se říct, že Bůh přímo tím srdcem je, Bůh je středem naší vlastní bytosti. Tento střed má svoji mysl, působí na ni a neustále do ní vlévá a vytváří myšlenky. **Pokud se chce někdo naučit rozmlouvat s Bohem, musí se naučit vnímat svůj střed a musí se naučit vnímat mysl, ke které tento střed promlouvá. Tento střed nikdy nepromlouvá k mozkové myslí. Mozková mysl patří jinému duchu (ne božskému). Nikdy nemůžete slyšet, jak k vám hovoří Bůh, v hlavě (v**

mysli, která souvisí s mozkem). Boží hlas můžete slyšet jedině v mysli, která souvisí se srdcem (která sídlí v srdeční oblasti).

Když se zeptáte Boha, zda je lepší, abyste slyšeli přímo slova jako hlas v nitru nebo jen tok myšlenek, tak vám řekne, že může hovořit tak i tak. Mnohem účinnější forma rozhovoru je, když slyšíte tok myšlenek. Slova jsou přece jen do určité míry omezující, kdežto při toku myšlenek může do vás vložit v kratší době mnohem více informací a je schopen tyto informace více rozvést do šířky a hloubky.

Víme, že oheň je střed - Duch, naše Individualita, a oheň vždycky musí jít ven. Jakýkoliv duch má potřebu se manifestovat, projevit se navenek, to je přirozená potřeba života – nezůstávat jen sám sebou a v sobě, ale zviditelnit se.

Život, který by se nezviditelňoval, není ani životem. Jestliže Duch, který sídlí ve vaší hrudi, má svoji mysl, ke které promlouvá, tak také samozřejmě chce, aby se tyto myšlenky projevíly směrem ven. Aby se tyto myšlenky, které Duch odevzdává vaší srdečné mysli, mohly dostat ven, potřebujete k tomu nějaký nástroj – mozek. Kdybyste neměli mozek, nebyli byste schopni tyto srdeční myšlenky zaregistrovat jakoby svým fyzikem a nemohli byste je potom projevit ve fyzickém světě. Právě proto vstoupil do hry Lucifer - Světloňoš, což byl Duch, který dostal za úkol budovat fyzický mozek. Po určitou dobu to dělal dobře (proto to byl Lucifer - Světloňoš). Teplo je Láska a světlo je Moudrost, proto Světloňoš – nositel Moudrosti. Lucifer dostal za úkol, aby to, co Bůh sděloval srdeční mysli, roznášel do stvoření. Měl uchopit tuto Moudrost Boha a přenášet ji do světa. K tomu jsme ale potřebovali nástroj a dá se říct, že aby to mohl Lucifer dělat, musel si k tomu vybudovat určitý fyzický orgán. Zpočátku to dělal dobře, když budoval malý mozek (zadní část našeho mozku). Zadní mozek je součástí naší fyzické mysli, ale je to ta tělesná mysl, která má kontakt s duchovním světem (s duchovní mysli). Když byl Lucifer Luciferem, byla v mozku dominantní zadní část (malý mozek), což vám vysvětluje, proč měli Egypťané protaženu zadní část hlavy. Oni měli vyvinuty zadní partie mozku. Právě proto faraoni, kněží, i když byli fyzické bytosti, měli hluboký vhled a přístup do duchovních existenčních rovin. Je také jasné, že přední mozek nikdy nemůže pochopit, jak postavili pyramidy a k čemu sloužily, přední mozek se bude neustále dohadovat, k čemu to všechno bylo a ani to nikdy nepochopí, protože pyramidy nestavěl přední, ale zadní mozek. Jednou ale došlo k tomu, že staviteli mozku – Duchu, který byl za to zodpovědný, najednou jako kdyby bylo líto, že on sám není zdrojem Moudrosti. Bylo mu líto, že je jen přenašeč Moudrosti (Světla). Tehdy v něm vznikla myšlenka, že tuto funkci plnit nebude, nespokojil se pouze s funkcí přenašeče, posla, ale rozhodl se, že on sám bude zdrojem veškeré moudrosti, on sám chtěl mít ten titul a chtěl být veleben pro svoji moudrost. Chtěl být ne Světloňošem, ale samotným Světlem. V té chvíli došlo k tomu, že přestal budovat malý mozek a zaměřil se na tvorbu předního mozku. Tím, že došlo k tomu, že začal být preferován přední mozek a jeho budováním a zanedbáváním malého mozku, došlo k tomu, že tato mozková mysl ztratila spojení se srdeční mysli.

Dotaz posluchačky: To bylo v plánu nebo se to zvirtlo?

J.P.: To se zvirtlo, protože to bylo v plánu.

Došlo k přerušení spojení mozkové mysli se srdeční mysli. Tyto anatomické změny, které proběhly v lidském těle, mají duchovní příčinu, že nějaký duch se nespokojil se svojí nádhernou funkcí, měl přinášet Moudrost z Boha do světa, ale to mu bylo málo, aby dělal někomu poslička, on chtěl být přímo zdrojem té Moudrosti. V tu chvíli Lucifer přestal být Luciferem – Světloňosem a stal se z něho satan. Proč satanovy děti pořád tak velebí hlavu, intelektuální schopnosti, proč to dávají do souvislosti jen s mozkem? Co nás odlišuje od zvířat, proč jsme páni tvorstva? Protože přece máme daleko více vyvinutější myslivnu. Už vám nikdo nebude nic hovořit o srdci, nikdo vám nebude vysvětlovat, že i srdce má svoji mysl a že v této srdečné mysli je daleko více Moudrosti než ve všech hlavách světa dohromady.

Když jsem byl při meditaci v srdci a hlas mi říkal, že satan má sídlo v mozku, a hlavně v jeho přední části, najednou jsem cítil, jak je nade mnou nějaká těžká koule a když jsem pak šel, protože jsem musel jít do kanceláře, objevila se mi v duchu nádherná, božsky krásná bytost, strašně studená a když jsem ucítil její chlad, věděl jsem, že je schopna dělat obrovské krutosti. Bylo zajímavé, že jsem cítil, že tato bytost má spojení s mozkem. Se srdcem je ve spojení jiná Bytost, Bytost ze zlatého světla, která hřeje, je velice laskavá a která svítí intenzivním světlem, protože je Moudrost sama.

Důležitá technika u meditace:

Když budete medítovat, musíte nekompromisně sledovat, jestli jste v hlavě nebo v srdci. Pokud jste v hlavě, nemůžete zažít Boha, protože jste ve sféře satanově, satan nechce, abyste znali Boha, a ani nemůžete slyšet Boha, jak k vám promlouvá, protože On nepromlouvá nikdy k mysli, která souvisí s mozkem, vždycky bude promlouvat k mysli, která je v kontaktu se srdcem. Samozřejmě, že každý den není posvěcení, někdy člověk nemá takovou duchovní náladu a meditace se mu nedaří, jak by si představoval, ale v rámci meditace musíte nekompromisně trvat na tom, že chcete opustit hlavu (vymanit se z regionu, kde vládne satan neboli racio) a chcete se octnout ve své hrudi.

To je finta, pomocí které satan ovládá lidi. On vytvořil v lidech představu, že nemůžete žít nikde jinde než v hlavě. Podívejte se někdy na jakýkoliv televizní kanál. Co se snaží ve vás televize vyvolat? Televize se neustále snaží vás držet v hlavě. Televize se nebude snažit, aby vysílala nějaké programy, které by vás dostaly do srdce. A pokud se tam někdy dostanou nějaké filmy apod., vždycky tam je prezentováno jen spojení srdce s jiným tělem. A protože lidé si na toto zvykli, že neumí fungovat jinak než v hlavě, vždycky si myslí, že když řeknou slovo já, mají hned na mysli celé své tělo. O tom, že jste, nikdo nepochybuje, i když to lidé neumí řádně procítit, že jsou (stavem Já Jsem), ale zkuste si říct: No dobře, ale kde jsem? Buďte vůči sobě upřímní, kde jste. Ukažte na ten prostor, ve kterém žijete. Zjistíte, že žijete dominantně v hlavě. Svět a satan se neustále snaží vás udržovat v postoji, abyste byli dominantně v hlavě a aby vás vůbec ani nenapadlo, že byste mohli být někde jinde než v hlavě. Život jako takový a svět vám dopřeje být mimo hlavu pouze ve spánku, nikdy jindy. A to ne proto, že by byl svět k vám tak milosrdný, ale kdyby vám nedal aspoň na několik hodin denně možnost opustit hlavu, tak ví, že by vaše tělo zemřelo. Proto to dělá jen z donucení, že vás na chvíli propustí z hlavy a uspokojuje se tím, že ví, že když jste mimo hlavu, stejně si pak nic nepamatujete, protože nevíte, kde jste byli. Je to tak zařízeno, že spojení mezi duchovním a racionálním světem je přetrženo. Když jste v hlavě, víte o sobě a svém životě a když jste v srdci, nevíte o sobě vůbec nic, protože ta propast je obrovská.

Říkal jsem minule, že když si zavřete oči, můžete si neustále opakovat mantru: „Já myslím. Já myslím. Já myslím...“ Klidně si to říkejte v duchu hodinu. Tím, že si to budete neustále opakovat a vcítíte se do toho, že opravdu myslíte, nebudete to opakovat jak stroj, ale když si procítíte „Já myslím“, tak opravdu myslíte. Až si to budete opakovat, všimněte si, že toto myšlení začíná probíhat v hlavě a najednou při neustálém opakování sestupuje do srdce. V hrudi se to najednou stabilizuje a zjistíte, že stále opakujete tu větu, ale že už toto myšlení neprobíhá v hlavě, ale v hrudi. Zjistíte, že když jste mysleli v hlavě, tak jste mysleli a současně vnímali svět, slyšeli jste zvuky apod. Ale když myšlení přejde do srdce, zůstane jen samotné myšlení a vnější svět jakoby nebudete vnímat (mnohem méně než když jste byli v hlavě).

Komunikace s Bohem:

Měli byste si uvědomit, že myšlení nemusí být (jak se většina lidí domnívá) pouze v kontextu s mozkem, ale myšlení může probíhat i v hrudi.

Pokud chcete hovořit s Bohem, musíte se naučit myslet v hrudi, v hrudi si klást otázky a pouze v hrudi čekat na odpověď. Nikdy neklást otázky v mozku a nečekat odpověď v mozku.

V hrudním prostoru se musíte naučit vnímat někoho živého, se kterým chcete komunikovat. Někdy můžete slyšet Jeho hlas, aniž si uvědomujete, kdo vám to konkrétně sděluje. Lepší ale je, když víte s kým komunikujete a navíc ho ještě vnímáte.

V kontextu s tím, že máme srdeční (duchovní) a mozkovou (satanskou) mysl, si můžeme říct, když jsem vysvětloval příběh o stvoření Evy z Adamova žebra, proč to bylo právě z žebra? To, že začal být dominantní přední mozek, souvisí s tím, že první lidé, které stvořil Bůh (Adama), muže a ženu stvořil JEJ (v Bibli je chyba – stvořil je, má být JEJ). Když je v první kapitole popsáno stvoření světa v šesti dnech, tak závěrečný den popisuje, že Bůh stvořil člověka. Když si vezmeme dnes Bibli – Starý Zákon, je tam psáno: I řekl Bůh: Učiňme člověka k obrazu svému a podobenství svému..., takže: I stvořil člověka, muže a ženu stvořil JE (je napsáno). Ale kdyby to tak bylo, tak proč by následovala druhá kapitola, kde je uvedeno: Ejhle, je smutno Adamovi, aby nebyl sám, učiňme mu ženu. Tak proč by mělo být v první kapitole... muže a ženu stvořil je. To je nelogické. Správně má být v první kapitole: ... muže a ženu stvořil JEJ. Jinými slovy: Není podstatné, zda to byl hermafrodit (oboupohlavní člověk), ale tím se chce říct, že Duch v člověku je muž a mysl v člověku je žena. To znamená, že to byla mysl, která byla v bezprostředním kontaktu s Duchem (byla to srdeční mysl), která byla neustále obrácena k Bohu a neustále s Ním rozmlouvala. To byla výchozí startovní čára člověka. Prvním člověkem, který vůbec vznikl, byl vlastně Bůh sám, protože Bůh byl první člověk vůbec, který existoval. Ostatní lidé svojí podobou kopírují Boha, ale On byl ten první, kdo se zjevil jako člověk. Proto má také vesmír podobu lidského těla. A protože člověk byl stvořen v těchto podmínkách, že byl muž i žena současně, to znamená, že měl k dispozici pouze mysl, která byla neustále v kontaktu s duchovním srdcem (Bohem), tak všichni lidé vnímali jednotu s Bohem i navzájem mezi sebou a pořád měli pocit, že jsou jedním. Proto byl ten pocit, že není dobré, aby byl Adam sám. Když máte silný prožitek jednoty, pořád máte prožitek, že jste jednou bytostí (jste buňkami jedné a té samé bytosti) a jste jak buňka, tak ta bytost.

Dotaz posluchačky: Existovalo už zlo?

J.P.: Ne, v té chvíli existovalo jen dobro, protože byl Bůh sám. A v té chvíli mohl vzniknout prožitek samoty. A v té chvíli učiňme Adamovi ženu, to znamená – vytvořme novou mysl, která není v bezprostředním kontaktu s Bohem. Proto jsem vysvětloval, když čtete druhou

kapitolu Mojžíše: Když Bůh pojal plán, že Adamovi vytvoří novou ženu (novou mysl než tu, kterou měl původně k dispozici), tak to neudělal hned, ale nejdříve přivedl před Adama všechna zvířata a řekl mu, aby jim dával jména. Najednou tito duchovní lidé dostali za úkol, aby se začali zaobírat ani ne tak Bohem jako jeho stvořením. Bůh, jako kdyby chtěl odtáhnout jejich mysl, aby se přestala zaobírat pouze Bohem, ale aby se zaobírala prostředím, do kterého byli vsazeni. Teprve když toto začali dělat, byl na Adama uveden hluboký spánek, kdy mu bylo vyňat kousek jeho žebra, ze kterého byla potom stvořena mužatka, žena, která z muže je vzata. Proč z žebra? K čemu slouží žebro? Chrání veškeré vnitřní orgány, ale hlavně srdce a plíce. Žebro symbolizuje tu mysl, která obaluje srdce. Odkud měl Bůh stvořit novou mysl (ženu), když byla jen jedna mysl k dispozici? Z té, která obalovala srdce. Jako kdyby byl ze srdeční mysli kousek vzat a dán do hlavy, nebo byl tento kousek vyňat a byl potom podroben vývojem skrze hlavu. Je tam napsáno, že když vznikla tato žena, byla okamžitě přivedena k Adamovi, když se probíral. To znamená, že tato mysl byla vyňata z mysli původní a potom mu byla dána do hlavy, a ona potom, když už byla v kontextu s hlavou, zase začala vnímat Adama (duchovno). Ale bylo nutné, aby tato nově vzniklá mysl, která se měla vyvíjet v kontextu s hlavou, ztratila úplné spojení se srdeční myslí. Proto přišel za touto ženou (myslí) had a začal jí nabízet ovoce – touhu poznávat jiné věci, které v duchovním světě neexistují a které v duchovním světě ani nelze poznat. Teprve tehdy, kdy tato nová žena (mysl, která souvisí s hlavou) podlehlá hadu (zvědavosti) a začala se zaobírat věcmi, které jsou vně a úplně ztratila zřetel na své srdce, ztratila spojení se svým zdrojem (se srdečnou myslí), teprve tehdy jsme vypadli z ráje a teprve tehdy jsme ztratili kontakt s duchovním světem a současně jsme dostali oděv z koží, fyzický organismus, což znamená, že jsme se začali vnímat už jen jako fyzické a nic jiného. I nyní, když máte na sobě toto fyzické tělo, se můžete octnout zpět v ráji, a to pouze tím, že zrušíte dominanci své mozkové mysli (mužatky - Evy) a začnete brát v potaz vaši původní mysl, která je schopna vnímat Boha (vaše pravé Já). Já neříkám, že máme tuto mysl zrušit úplně, to není pravda, ale musí to být pokorný sluha vašeho srdce a vaši srdečné mysli. Má existovat, ne vládnout, ale sloužit a vědět, komu slouží, to znamená – srdci a myslí, která sídlí v hrudi.

Můžeme říct bez ohledu na to, jestli satan existuje jako nějaká konkrétní bytost, to nemá vliv, ale každopádně můžete satana vnímat, že je to duch (jak se říká, že každá doba má svého ducha a proč by určitý princip nemohl mít svého ducha), který se snaží, aby mozek (racio) ovládal srdce. **Satan je duch, který se snaží v člověku udržovat stav, že mozek je 100% a duchovní srdce je nula.** Proto dokáže být obrovsky nelítostný. Všechno řeší pouze z pozice intelektu, tam není ani kousek citu. Bůh ale vše hodnotí jinak. U Boha je na prvním místě cit - Láska a na druhém místě je jakoby Moudrost, která je však rovnocenná Lásce. Satanská mysl všechno řeší z pozice fyzických výhod. Ji nezajímá nic jiného než si zajistit fyzické výhody na úkor všeho a všech, tam není ani kousek citu.

Poznámka z přestávky:

Pokud je někdo v postoji, že hledá Boha, nemůže Ho najít. Když si opakuješ větu: Buď tichý a věz, že Já jsem Bůh, říkáš to proto, že ses někde dočetl nebo ti dal někdo tuto informaci, že opakováním této věty naleznáš Boha. Ale **hledání Boha je samotná překážka.** Ale když řekneš: Já myslím, tak ti nedávám nějaké ambice, že něco objevíš, cítíš, že je to fakt: Já myslím. A když si toto budeš opakovat, najednou tě někdo uchopí a začne ti říkat: Kdo je to ten, kdo myslí? No přece Já! A to je přesně to Já, které má být odhaleno. Ale když řekneš a opakuješ si větu Já myslím, tak v tom nikdo nehledá nic mysteriózního. Každý to bere jako přirozenou věc. A když si to budeš stále opakovat, řekneš si, no to je fajn, že myslím, ale kdo je to ten, který myslí? No přece Já. Nemůže nikdo jiný myslet než Bůh, protože myslet může jedině živá Bytost. A kdo je živý? Jedině Bůh, nikdo jiný živý není. Je tam jen jediný figl: Když ve svém životě myslíš, tak přímo On (tvoje Já) myslí, ale On ještě udržuje tu myšlenku,

že ten, kdo myslí, je tělo, ten fyzický člověk. Tímto způsobem se On před tebou skrývá. A pokud Ho v tom necháš, bude tě v tomto udržovat ještě hodně dlouho! Tak Ho v tom nenechej a začni myslet správně, aby tě neoblboval. On tě oblbuje (Ty se oblbuješ). Tehdy začneš opravdu chápat, že věci jsou takové, jak o nich smýšlíš. Pokud si budeš myslet, že myslí fyzický člověk, bude myslet fyzický člověk. Pokud si budeš myslet, že myslí Já, bude myslet Já (Bůh). Uvědomíš si, že pokud chce On hrát stále hru na schovávanou, že Bůh je někde skrytý, a existuje fyzický člověk, který myslí, pořád budeš myslet v kontaktu s mozkem. Ale pokud se On v tobě rozhodne se sám Sobě odhalit, zjistíš, že to budeš zase Ty, který myslíš, ale už nebudeš myslet v hlavě, ale v srdci. A potom to, co vymyslíš a promyslíš ve své srdeční mysli, jen předáš do hlavy. Člověk by tím, že má otevřené oči, neměl dopustit, aby se jeho pozornost očima vytáhla ven do světa, ale pořád by měla být zaměřena do hrudi. Ten, kdo se zaměřuje do hrudi, neexistuje, ale existuješ jako Ten, který sídlí v té hrudi. Ten, kdo se zaměřuje do hrudi, je jenom tvoje vnější vědomí a vnější mysl, kterou Ty nutíš, aby vnímala Tvoji existenci v hrudi. **Ty se máš vždycky vnímat jako Ten přítomen v hrudi a ne jako ten, který se do hrudi dívá.** Ten, kdo se dívá do hrudi, existuje, ale to nejsi Ty! To je tvoje vnější vědomí a vnější mysl. Ty jsi Ten, který se snaží tvé vnější vědomí a mysl přinutit, aby se už konečně podívala na Tebe, který sídlíš v hrudi. Najednou zjistíš, že to tak vždycky bylo. A nebylo to jenom proto, že sis ve své mozkové mysli myslel, že jsi pouze fyzické tělo. Jiný důvod v tom není.

...pokračování:

To nebylo tak, že se vývojový proces vymknul Stvořiteli z rukou, protože kdyby nedošlo ke vzniku mozkové mysli, Bůh by byl pořád sám. Kdyby byla zachována rajska (nebeská) mysl, tak pořád, i kdyby nás bylo více, bychom si uvědomovali, že jsme jednou Bytostí a že kromě nás nikdo není a s kým bychom potom mohli prožívat Lásku? Z toho důvodu, když vznikla nová žena (mysl), která měla v sobě možnost ztratit v sobě kontakt s Bohem (srdcem), naším pravým Já, jediné díky tomu vznikla. Tím, že se přerušil kontakt s naším duchovním srdcem, kdy jsme se plně identifikovali pouze s určitým tělesným tvarem, kdy jsme si mysleli, že jsme tento tělesný tvar a nic jiného, se z nás stalo mnoho bytostí a je nás více. Proto bylo nutné po určitou dobu vyvíjet a pěstovat pocit samostatnosti, oddělenosti. V rámci vývoje naší samostatnosti, když se podíváte, že kdysi lidé také odpadli od Boha a ztratili vědomí Boha, žili ještě v tlupách, když byla prvobytně pospolná společnost. Pořád tam ještě nebyla dostatečná samostatnost, zájmy jednotlivce byly naprosto podřízené zájmům skupiny. Samostatnost se musela vyvíjet do úplné krajnosti, jak to vidíme dnes. Dnes určitý jednatel se klidně bude tak balíkovat, i kdyby na to měl doplatit milion lidí, jeho to vůbec nebude zajímat. Samostatnost byla dnes dovedena do úplně krajní polohy. Všimněte si, že vlivem oddělenosti, samostatnosti se čím dál více vyvíjel přední mozek. Malý mozek zakrňoval a velký mozek se vyvíjel. To je neklamný důkaz procesu vývoje samostatnosti. Jsem jenom já a ostatní mne vůbec nezajímají. Tím, jak se vyvíjel přední mozek, který je navýsost racionální, pragmatický, vznikl nástroj, který bude schopen si uvědomit Boha, ale jiným způsobem – z vnějšku. Tak jako si Bůh uvědomoval vše z nitra, tak si nyní začne uvědomovat skrze vnějšek nitro, což má zase úplně jinou hodnotu, je to jiný duchovní prožitek a proto, kdyby člověk neměl dostatečně vyvinutý mozek, tak by nešlo, abyste si jakožto fyzické bytosti uvědomovaly svoje Já. Je to paradox, protože kdyby nebyl vývoj samostatnosti a sobeckosti, tak se mozek nikdy takhle nevyvine.

O přestávce se mne ptal jeden posluchač, jaký je rozdíl mezi tím, když si bude opakovat větu: Buď klidný a věz, že Já jsem Bůh a mezi větou: Já myslím. Věta Buď klidný a věz, že Já jsem Bůh je uvedena nejenom v knize Neosobní život, ale i v různých dalších spisech. Někdo vám doporučil si opakovat větu Buď klidný a věz, že Já jsem Bůh, protože tak objevíte Boha.

Ale když chcete objevit něco vyššího, tak samotné hledání vám může zablokovat samotné poznání. Když ale řeknete větu: Já myslím, nikdo v tom nic mysteriózního nevidí. Při opakování této věty je jen otázka času, když vás někdo uchopí a zeptá se: Kdo je ten, kdo myslí? Přece Já! Ten, kdo myslí, je přímo Bůh. Neživá věc nemůže myslet, myslet může pouze živá Bytost a živý je pouze Bůh.

Když se někdy pozorujete z pozice Boha, zjistíte, že jste celý život mysleli Vy jakožto božská Bytost. Kromě Boha nikdo myslet nemůže! Je tam pouze ten zádrhel, že Bůh myslí a současně udržuje myšlenku, že ten, kdo myslí, je toto tělo. Když si myslíte, že myslitel je fyzické tělo (hlavně mozek), máte pocit, že ten, kdo myslí, je člověk. Ale pokud vás Bůh uzná za dostatečně vyvinuté, odhalí vám, že nemyslí fyzický mozek, ale že myslí pocit Já (Bytost, která se vnímá jako pocit Já) a že tato Bytost není fyzické tělo, ale sídlí ve vaší hrudi. A že tato Bytost schválně vaše vědomí a lidskou mysl odváděla od Vás samotných a schválně udržovala pocit, že jste přímo tělem, protože to potřebovala pro vývoj vašeho mozku, pro vývoj vašeho těla a pro vývoj vaší osobnosti. A až vaše tělo a osobnost budou dostatečně vyvinuty, vaše Já přestane hrát hru na schovávanou a postupně vás začne přivádět k poznání, že jediné reálně existující je Bytost, která sídlí ve vaší hrudi a že touho Bytostí jste přímo Vy sami a že člověk je jen nástroj, který jste si vyvíjeli k tomu, abyste se skrze tento nástroj mohli projevovat v tomto světě. Všechno je pouze otázka naší schopnosti překonávat naše staré zlozvyky. Musíte začít opravdu bojovat a překonávat starý způsob myšlení a starý způsob cítění.

Dotaz posluchačky: Proč musím?

J.P.: Nemusíš. Ty nemusíš nic.

Posluchačka: V Evangeliiu o pohlavní lásce píšeš, že všechno je správné, že nic není špatné, že je to jedno.

J.P.: Jasně. Říkal jsem „musíme“ z důvodu, že zde bude někdo, kdo chce najít sám sebe. Pokud někdo nechce najít sám sebe, nemusí vůbec nic.

Posluchačka: Ale přece ten proces směřuje k tomu, aby všichni našli sami sebe, ne? Stejně to přece k tomu směřuje, ne? Ať se snažím nebo ne.

J.P.: Ten, kdo se nebude snažit, to nenajde. Kdyby to všechno mělo dělat Já, tak ty tady vůbec nemusíš existovat jako osobnost. Všechno dělá On. Ale proč si myslíš, že On si vytvořil osobnost, to znamená, jakoby někoho, komu dal svůj život, kdo tuto osobnost oživuje a kdo jí dal vědomí, že je samostatná a nezávislá na Bohu? Aby vůbec vytvořil prožitek, že kromě Boha vůbec někdo je. Kdyby Bůh nestvořil tuto osobnost, tak by zůstal sám a kdo chce být sám? Každý chce být s někým v kontaktu. V procesu hledání Boha (nalézání vlastního Já) musí být někdo, kdo se o to snaží. Osobnost musí mít pocit, že ona má tu zásluhu v procesu nalezení Boha. Ona musí mít ten pocit, že pro to něco podnikla. Kdyby to všechno udělal Bůh, nebude mít z toho radost. Ale když má Bůh najednou pocit, že Ho někdo hledal, kdo měl na to skromné podmínky a přesto se nezalekl tohoto procesu a něco pro to udělal, tak z toho bude mít radost jak Bůh, tak osobnost. Proč myslíš, že říkal Ježíš: Hledejte a naleznete. Klepejte a bude vám otevřeno. Osobnost musí něco pro to udělat. Bůh, i když jste to Vy, tak budete mít pocit, že je někdo, kdo Vás hledá, tak budete mít potom k této Bytosti nějaký vztah, ne? Osobní vědomí je hodně důležité a Bůh chtěl, aby toto osobní vědomí existovalo a aby toto osobní vědomí mělo pocit vlastní nezávislosti a samostatnosti, i když to ve skrytu dělá všechno Bůh. Ale On to dělá tak, aby to osobní vědomí existovalo a aby existovalo vědomí, že jsem od Boha oddělený. A dokud toho vědomí oddělenosti od Boha není dostatečně konstituováno, Bůh vůbec v této osobnosti nevyvolá pocit hledání Boha. Teprve, až bude osobní vědomí dostatečně vyvinuto, teprve tehdy Bůh začne sám Sebe hledat. Ale když potom si tato osobnost uvědomí, že existuje jenom jedna jediná živá Bytost a tou je Já – Bůh, osobní vědomí nezanikne. Duch ho miliony let pěstoval a potom by ho měl zničit? Ne.

Dotaz posluchačky: A jak to souvisí s karmou, když tedy v sobě Boha objevím, tak je karma vyrovnaná?

J.P.: Teď nevím, co si mám představit pod pojmem karma.

Posluchačka: Když zažívám sérii životů, tak je nějaké to vyrovnaní, ne?

J.P.: Ve své podstatě život každého člověka je Tvůj život. V každém člověku sídlíš Ty, ať se ti to líbí nebo ne. Tak kterou karmu máš na mysli? Tu příznivou nebo tu špatnou? Každá příznivá karma je Tvoje karma a každá nepříznivá karma je Tvoje karma.

Posluchačka: Já mám ale na mysli tu individuální.

J.P.: A kdo založil na tvoji individuální karmu? Ty? Nebo tví předci? To není tvoje individuální karma, ale karma lidstva. Ty jsi lidstvo. Nemůžeš říci s jistotou, že karma, kterou vnímáš jako individuální, že ty jako individualita jsi někdy v minulosti na to zadělala. Ty jsi možná poprvé na této planetě, tak kdo vytvořil tuto karmu? Nějací tvoji předci. A proč máš být nositelkou karmy někoho jiného? Proč ty máš zažívat karmu, kterou vyvolal někdo jiný? Protože jsi všechno. Ty jsi zde nepřišla řešit svoji individuální karmu, ale přišla jsi zde řešit svoji Individualitu a to takovým způsobem, že se snažíš svým životem a poznáním pozvednout celé lidstvo a nejenom sebe. A nejenom celé lidstvo, ale celý vesmír, protože zkušenosti, které jsi zde prodělala, se budou jednou hodit i obyvatelům jiných světů.

Není řečeno, že jestliže jde někdo cestou, při které se snaží objevit své vyšší Já, že bude zproštěn veškerých nějakých nepříjemných prožitků. Ale jedno je jisté: Člověk, který začne vnímat přítomnost Boha, bude vnímat, že všechno má svůj hluboký význam a že nic se neděje proto, že by nás Bůh chtěl trápit. Tento význam nemusíte v danou chvíli chápat, a ani Bůh, i když s Ním už budete komunikovat, nedá vám jednoznačnou odpověď, proč se to děje, ale instinktivně budete vědět, že se to děje z nějakého hlubokého duchovního významu. Proto také říkal Ježíš: Bez vůle Otce vám nevypadne ani jediný vlas. I to má nějakou hodnotu, když víte, že existuje někdo, kdo je všemohoucí a ve své všemohoucnosti by vás mohl všeho náročného zbavit a ochránit vás před tím, ale to, že to dopouští, má nějaký hluboký význam. A to se už daleko lépe snáší. Proč vůbec kladeš otázku na karmu? Uvědomuješ si v tuto chvíli svoje Já? Pokud si Ho neuvědomuješ, proč vůbec řešíš nějakou karmu, když to zásadnější ti uniká.

Posluchačka: Já se zabývám otázkou toho dobra a zla, kdy vlastně vzniklo to zlo a proč vzniklo.

J.P.: Zlo vzniklo na základě oddělenosti. Jestliže mám svůj život a někdo má jiný život, tak mne jiný život nezajímá, ale zajímá mne jenom můj život. Co mám co já do činění s jiným životem, mne zajímá pouze můj život. Ale kdyby oddělenost neexistovala a bylo jen vědomí, že život je jen můj život, tak jak by se mohlo někomu dělat nějaké zlo? Věděl bych přece, že ubližuji sám sobě a to nikdo dělat nebude. Kdyby nějaký borec, který bude maximálně zlý, začal někoho fackovat a měl by pocit, že fackuje sám sebe, tak jak dlouho bude toho zdánlivě druhého fackovat? Moc dlouho ne. Příčinou zla je oddělenost, vědomí, že jsme separované bytosti, že když něco někomu udělám, tak se to týká jeho a ne mne, že to bude bolet jeho a ne mne. To je také ta zkušenost lidí, když zemřou a probíhá rekapitulace jejich života, takže oni nejenom prožijí znova všechno to, co zde zažili a co udělali, ale také si začnou uvědomovat, jaké mělo jejich konání dopad na jiné lidi. To je potom to hrozné, že pak i cítíte, co jste svým konáním vyvolali v jiných lidech. Ale opusť už hlavu, ano.

Je jenom na nás, jestli si uvědomíme, že sídlíme v hlavě a jestli se nám náš pobyt v hlavě líbí natolik, že ani nechceme poznat nic jiného. **Pokud má někdo smysl pro hledání pravdy, měl by si uvědomit, že pravda nemůže být nalezena v hlavě a skrze hlavu, ale jediné v srdci a skrze srdce.** Pravda, která má být nalezena v srdci, jsem JÁ. Když se jednou

přistihnu, že ve své hrudi rozmlouvám se samotným Bohem, po určitou dobu mne to může uspokojovat, že mám tuto výsadu, ale jednou by mělo dojít k tomu, že bych měl přímo Boha vidět a spatřovat Ho přímo v hrudní oblasti. Nejenom s Ním rozmlouvat, ale také Ho spatřit. Když budete neustále myslet (pomocí srdečné mysli) na to, že se tam nachází Bůh a budete tomu živě věřit, že to je naprosto reálná živá Bytost, Ona vám začne postupně dávat najevo, že tam opravdu je. Postupně začnete mít záblesky, objeví se před vaším vnitřním zrakem nějaká Bytost, je však třeba to pravidelně trénovat a zkoušet. Bude se to stupňovat, ale nakonec dojde k vyvrcholení, kdy pocítíte, že tato bytost jste Vy sami, že jste vždycky byli a budete touto Bytostí, která sídlí v hrudi a srdci člověka. Ten, kdo chce tuto Bytost objevit, ani neexistuje, protože existuje pouze vaše vnější vědomí a vaše vnější mysl, kterou se snažíte přivést k poznání, aby si uvědomila Vás, který jste v srdci. Protože když máte pocit, že jste ten, který chce tuto Bytost v srdci objevit, tak Ji nemůžete spatřit. Živá Bytost je jenom jedna a jestliže tuto živou Bytost identifikujete s tím, kdo Ji chce v srdci objevit, nemůžete už nikoho najít. Musíte si uvědomit, že tou živou Bytostí jste Vy, protože se cítíte, že jste živou Bytostí, a pocit vlastní životnosti necítíte jinak než pocitem Já, což je přímo to, co cítíte ve svém srdci.

Rozhovor s Bohem probíhá tak, že Vy, jakožto Já ztotožněné s člověkem, položíte otázku, potom se odpojíte od člověka, stanete se Bytostí ve svém srdci a začnete si odpovídat. Rozhovor mezi člověkem a Bohem je rozhovor mezi vámi a Vámi. Pokud se ztotožníte se svou lidskou osobností, spoustu věcí nevíte a položíte si otázku. Potom se od této lidské osobnosti jakoby odpojíte, plně se soustředíte, že jste pouze Bytostí v srdci člověka, kdy se z této pozice začnete cítit jako Bůh a začnete své lidské osobnosti odpovídat. To je účelem vývoje, aby Bůh měl možnost být jeden a současně dva.

Když se začnete vcítovat do pocitu Jáství, když začnete vnímat, že toto Jáství jste přímo Vy, začnete lehce vycítovat, že toto Já je všude, v celém vesmíru, ve veškerém prostoru. A čím silněji se vcítujete do Jáství (Sebe sama), začnete vnímat, že se jakoby stahujete do jednoho bodu (v té chvíli začnete cítit v hrudi horko a když budete Jáství cítit maximálně, stáhnete se do jednoho bodu zcela) který sídlí ve vaší hrudi a Vy jste přímo tímto Bodem. Začnete cítit hlubokou Lásku, energii, a nakonec zjistíte, že nemůžete říkat, že je Bůh – Jáství a je Láska, ale Láska je výsledek intenzivního prociťování (prožívání) vlastního Já. **Láska = intenzivní prožitek vlastního Jáství.**

Pokud chce někdo zažívat Boha (své Já), nemáte jinou šanci než skrze srdce, protože prožitek srdce ve středobodu vaší bytosti je současně prožitek intenzivní Lásky a vašeho Jáství (uvědomování si Sebe sama). Proto je neustále zdůrazňováno, že Bůh je Láska. **To, co nazýváme Láskou, je intenzivní prožitek vlastního Já.**

Jsou lidé, kteří cítí lásku, ale neuvědomují si vlastní Já. Ten, kdo si intenzivně uvědomuje vlastní Já, má Lásku zákonitě.

Když člověk medituje, základní starost, kterou by měl mít v průběhu meditace, je opustit hlavu. A to si určujete vy sami, nikdo vám neurčuje, kde máte být. Pokud chcete být v hlavě, buďte si tam, ale nepoznáte svoje Já a nebudete mít možnost s Ním mluvit. Pokud je to ale pro vás lákavá varianta – poznat svoje vlastní Já a hovořit tak s Bohem, nemáte jinou šanci než sestoupit z hlavy do hrudi. V první fázi máte pocit, jakože zaměřujete pozornost do hrudi. Když se tam zaměříte, stabilizujte svoji pozornost v hrudní oblasti a když začnete dominantně vnímat svoji hrud' (a nebudete vůbec vnímat hlavu), když ucítíte jistotu, že vám to nedělá problém tam být, v té chvíli si musíte položit otázku: **Jsem ten, kdo se zaměřuje na hrudní oblast anebo jsem Ten, který tam sídlí?** Pokud jste dostatečně duchovně intuitivní, měla by vám naskočit odpověď: Ne, že jsem ten, který věnuje pozornost hrudní oblasti, ale jsem to přímo Já, kdo tam sídlí! Pokud vám toto nenaskočí, začnete si myšlenkově utvrzovat, že to tak je, protože to tak opravdu je. Já jsem Ten, kdo sídlí v hrudi, ale kdo je to ten, který se na

hrudní oblast zaměřuje? Moje mysl, ale ne Já! Já jsem Ten v hrudi, který se naopak snaží moji mysl uvědomit o této obrovské skutečnosti, že jsem Ten sídlící v hrudi. To je velmi důležité: Musíte opustit polohu, že se zaměřujete na hrud'. Musíte trvat na pravdě: Vy jste Bytost, která sídlí v hrudi a ten, kdo se zaměřuje, je vaše mysl, a zaměřuje se proto, protože Vy nutíte svoji mysl, ať se zaměřuje na Vaši přítomnost v hrudi člověka. A Ten, kdo sídlí v hrudi člověka není nikdo jiný než neotřesitelně živý pocit Já. To jsem Já!

Když budete meditovat, nezabývejte se tím, jestli máte klidnou nebo neklidnou mysl, jestli právě jste v duchovní formě pro meditaci a honí se vám pořád něco v hlavě. Neřešte, jestli je mysl klidná nebo ne, ale řešte, jestli jste v kontaktu s myslí mozkovou nebo s myslí hrudní! Musíte opustit mysl, která je v hlavě a musíte sestoupit do mysli, která je v hrudi. Pokud se vám nepodaří vyřešit tento základní krok, bude meditace nudná, úporná, nikam nevedoucí. Ale když se stabilizujete v hrudní mysli, zjistíte, že když si začnete klást otázky, začnou vám najednou přicházet odpovědi (ve formách lehkých myšlenek), ale hlavně by mělo docházet k zahřívání duchovního srdce a (když budete myslet pomocí hrudní mysli) k tomu, že tam sídlí nějaká duchovní Bytost, a zjistíte, že tam opravdu tato Bytost je. Když pomyslíte, že touto živou Bytostí jste sami Vy, začnete pomocí hrudní mysli chápat, že jste to opravdu Vy, že to je vaše Já a že to jste opravdu VY. Také začnete chápat, že ten, kdo se dívá do srdce, nejste Vy, ale že to je vaše srdeční mysl, kterou nutíte, ať se dívá a obrací na Vás. A když se podíváte zpět do hlavy, tak ta s tím nemá vůbec nic společného, protože ta ani na to nemá! Ta pouze opustila satanský princip, že tato mysl se dobrovolně vzdala svého panství a nechala dominovat srdeční mysl. Mozková mysl tam je pořád, není mrtvá, ale ve své **znovunalezené pokoře** uzná, že když bude chvíli v klidu a nebude nic řešit, nebude otravovat srdečnou mysl, která řeší podstatné věci. A až se srdečná mysl nají a napije, občerství ze zdroje, potom se zase můžete vrátit do hlavy a pomocí mozkové mysli začnete do světa vlévat to, co jste objevili srdeční myslí v hrudi. Zapomeňte na to, zda jste při meditaci klidní či neklidní, ale řešte, zda se vaše mozková mysl stala pokornou anebo jestli se vás pořád snaží držet ve svém otroctví a uvědomte si, jakým právem vám tato mysl (mozek) určovat, kde máte být. Už samotným faktem, že máte dvě mysli, si můžete sami určit, ve které budete a kterou budete používat. Proto, jestli chce někdo vládnout vašim mozkem, ovládat ho a tak vás držet v otroctví mozku, tak vám musel dlouho tajit, že máte ještě jinou mysl (srdeční). Proto on vám to zatajil, protože přece člověk nemůže být bez mysli, a jestliže jste uvěřili, že existuje jenom jedna mysl a to je ta, kterou vytváří mozek, tak jste ani nemohli být jinde než v hlavě. Ale já vám říkám, že máte ještě druhou mysl a když už to víte, tak jakožto lidská bytost, která musí myslet, máte už nyní prostor k tomu, že se můžete sami svobodně rozhodnout, ve které mysli budete bydlet. V mozkové nebo v srdeční? Já jsem taky myslel, že v hrudi je jenom zdroj Lásky, ale tam se dá i myslet, je tam také mysl. Je to mysl, která nám umožní daleko krásnější a významnější prožitky než mozková mysl. Mozková mysl má být jen sluhou srdeční mysli. Jedině srdeční mysl byla určena k tomu, aby komunikovala s Bohem, mozková mysl nikdy.

Když zjistím, že mě chce držet mozková mysl ve svém panství, řeknu jí, aby nezlobila, protože já jsem její pán a já si sám budu určovat, kterou mysl budu používat a ve které se budu nacházet. Nemusím být pořád jen v pracovně, ale můžu také jít do obývacího pokoje. Kdo mi bude určovat, zda budu v pracovně. Pracovna? Kdo mi bude určovat, jestli budu v obývacímu pokoji, obývací? Vy budete určovat, kde chce být, je to vaše pracovna a váš obývací pokoj, vy jste jejich majitel. Nikdo vám nebude ve vašem bytě rozkazovat, kde máte chodit, jen vy sami. První krok je, že vejdu do obývacího pokoje a v obývacím pokoji si začnu klást otázky a čekám na odpověď. Ale pořád tam musím být. Musím také cítit, že se to tam zahřívá, že vzniká příjemný pocit. Už samotný fakt toho, že budete v srdci, už ta přítomnost, že tam jste, ve vás vytváří příjemný pocit. Už to, že jsem v srdci, v srdeční mysli a tím pádem blízko srdce, ve vás vytváří něco krásného. A tím, že se ve vás vytváří něco krásného, a budete mít příjemné pocity, když

potom pomyslíte, že ve vaší hrudní oblasti dokonce je živá Bytost, která se chce s vámi setkat, tak už na základě těchto příjemných pocitů začnete intuitivně vnímat, že to tak je, že to není nějaká dětská iluze, ale že to je naprosto reálná pravda. Když potom pomyslím na to, že jsem to Já, kdo tam je a čeká na svého člověka (na svou mysl), to je gró veškeré meditace. Že jste v této mysli a pomocí této mysli si chcete uvědomit sami Sebe a že si chcete s touto myslí vyprávět. Pak zjistíte, že jste vždycky byli touto Bytostí, že jste vždycky k této myslí hovořili, ale že jste o tom nevěděli, protože jste se nechali vytáhnout do hlavy a že jste si mysleli, že nikde jinde než v hlavě nemůžete být. Zjistíte, že Ten, kdo byl v hlavě, je současně Ten, kdo se nachází v srdci. Ale v srdci se cítíte v plné parádě, kdežto v hlavě se cítíte velmi zeslabeni, unaveni, je to sice totéž Já, které sídlí tam i tam, ale v mozku se toto Já prožívá ne dostatečně intenzivně, spíše prapodivně a deformovaně.

Když jsem měl v rámci jedné meditace zážitek v roce 1992, kdy jsem meditoval, zavřel jsem oči, vůbec jsem nekontroloval a neřešil, že když mám zavřené oči, se stále nacházím v mozkové mysli. Myslel jsem si, že tím, že zavru oči, utlumuji mysl, myslel jsem, že to je něco důležitého v procesu meditace. Vůbec jsem nevnímal, že jsem stále v mozkové mysli, protože jsem ani nevěděl, že ještě existuje jiná mysl. Nicméně, i když jsem byl v mozkové mysli, najednou do mne vstoupila myšlenka, že si musím představovat, že v mém nitru sídlí Bytost. Když jsem této myšlence uvěřil a začal jsem ji následovat, a když se na to dívám zpětně, co se odehrávalo? Začalo opouštění mozkové mysli a když jsem myslel na to, že v mém nitru existuje nějaká Bytost, pozornost se začala obracet do hrudi. Když jsem celé týdny myslel, že tam je nějaká živá Bytost, jednoho dne najednou jako kdyby ta živá Bytost ze mě chtěla vystoupit a zase se vrátila zpět, ale já jsem vůbec neřešil, že jsem se dostal mimo sféru mozkové mysli, ale vnímal jsem, že jsem se dostal do kontaktu s hrudí a vůbec jsem nevěděl, že tam je nějaká mysl. A jednoho dne se během zlomku vteřiny objevila Bytost ze zlatého světa. Byl to prožitek neskutečné Lásky, kdy okamžitě víte, že to je Bůh sám a vnímat Boha a sebe sama jako člověka, to je tak nebetyčný rozdíl, že máte pocit, že tyto dvě kvality nemůžou být vedle sebe, proto jsem chtěl od toho prožitku utéct, z pozice své nehodnosti. A ta zlatá Bytost mi říkala: Počkej, neutíkej tak rychle a podívej se na Mne pořádně! A když jsem se na Ni podíval pořádně, zjistil jsem, že jsem to Já a dívám se na Sebe! Byl jsem jak tou zlatou Bytostí (Já ve své pravé totožnosti – Já jsem Já), kdežto ten, kdo pozoroval tuto zlatou Bytost, jsem byl taky Já, ale ztotožněný se svojí lidskou osobností. Chvilí jsem to prožíval a potom mi zlatá Bytost říkala: Tak a teď se vrať zpět a snaž se ve svém životě projevit v rámci svých možností to, co jsi cítil v Mé přítomnosti (světlo a laskavost). On je nepodmíněná Láska, On miluje, miluje, miluje. Nehodnotí nikdy nikoho za to, co udělal, vždycky hodnotí lidi jenom proto, aby pochopili, že když budou bezpodmínečně milovat, stanou se Bohem a budou jako On, že jako lidé se stanou tím, kým jsou ve své pravé totožnosti. Najednou jsem se probral a byl jsem zpět v kanceláři, octnul jsem se zase v mozkové mysli a v okamžiku, kdy jsem se dostal do kontaktu s mozkovou myslí, nastalo: Co si to namlouváš, že jsi viděl Boha, co si to vůbec myslíš? Najednou začal někdo ke mně mluvit, co si vůbec dovoluji myslet, že jsem byl v kontaktu s Bohem, vždyť to byl jen obyčejný sen. A já mu říkám: Ty hajzle, co se mi to tu snažíš namluvit? Teď jsem měl nejreálnější prožitek, který jsem kdy v životě měl! Nikdy jsem neměl pocit, že jsem tak živý, jako v tu chvíli! Teď, když jsem v těle, to je takový prapodivný polospánek a my to nazýváme, že to realita. Ale to je takové polobdění. V přítomnosti této zlaté Bytosti žijete na plné pecky, tam jste tak intenzivně živí, že si to nedovedete představit. Duch, který stvořil mozek a který sídlí v mozku, jako kdyby nechtěl, abychom poznali Boha. On nás chce neustále udržovat pouze v mozku, protože když budete v mozku, Boha si nikdy neuvědomíte. Boha si můžete uvědomit jedině v srdci.

Posluchačka: Kdyby si teoreticky naráz všichni uvědomili Boha, tak by zmizel život, děj, zápletka, ne?

J.P.: To je zvláštní, že se hlava obrací na moji hlavu. Pokud toto zajímá tvoji hlavu, proč se neobrátiš do svého srdce, aby Ti to vysvětlilo a odpovědělo?

Posluchačka: Protože to neumím.

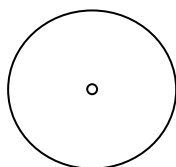
J.P.: Jak to že ne, ty neumíš pracovat se svojí pozorností?

Posluchačka. Já se tam zaměřím, ale odpověď nedostanu.

J.P.: No protože když se tam zaměříš, tak tam musíš také sestoupit. Nestačí se tam zaměřit a přitom zůstat v hlavě. Zaměříš se tam, abys věděla, kde máš sestoupit. Když se tam zaměříš, zjistíš, že to místo je, a pak do toho místa sestup. A až tam sestoupíš, pak se potom ptej.

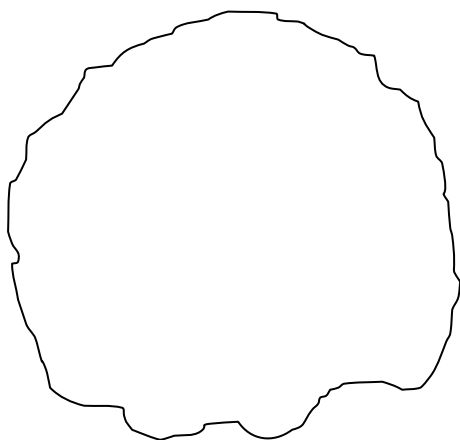
Podstata čtvrtého rozměru

Podstatu čtvrtého rozměru vystihuje symbol, který používáme pro Slunce. Slunce symbolizuje srdce, protože Slunce je střed.

Srdce je vždycky střed určitého systému. Středem systému, který nazýváme člověk, je Bůh – naše vlastní Já. V tomto symbolu je ukryta zásadní podstata života. Vidíme v něm dvě věci: Kruh a střed. Jestli jste schopni ve své abstrakci nějak přijmout, zachytit, vycítit, tak jsem vždycky říkal, co probíhalo v Bohu, že prazáklad všeho je čisté bytí, prožitek JSEM – vědomí. Bytí = vědomí. Když řeknete, že máte něco na vědomí či si něco uvědomujete, říkáte jinými slovy, že si něco uvědomujete, že něco existuje, tedy si uvědomujete existenci něčeho. Nehodnotíte, jestli je to zelené či modré, hranaté či kulaté, zda to je člověk či hrnek, vůbec to nehodnotíte. Vy si jen uvědomujete pouhý fakt, že něco existuje, samotnou existenci. Vědomí = uvědomování si existence.

Na počátku bylo samotné vědomí:

Vědomí = stav JSEM, kterýž JSEM.

Vědomí není ani velké, ani malé.

Nezná konečnost ani nekonečnost.

Vědomí nic nehodnotí.

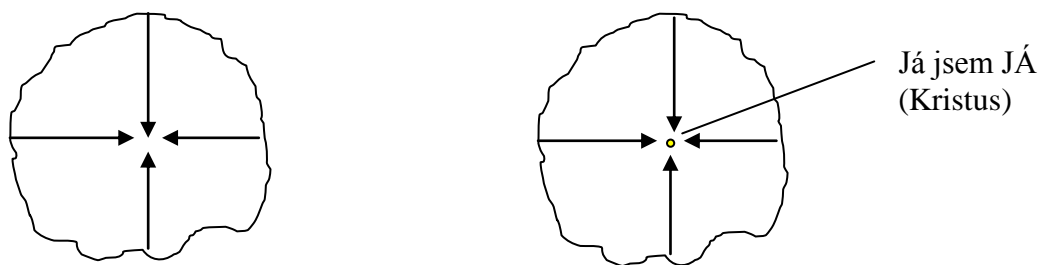
Vědomí si neuvědomuje rozdílnost kvalit (od toho je mysl).

Vědomí pouze JE.

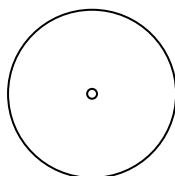
Zde ještě mysl vůbec není. Říkal jsem, že mysl je vědomí odlišnosti. **Vědomí má základní jednu jedinou funkci – uvědomovat si něčí existenci.** Nic jiného v popisu práce nemá.

Vědomí přímo je touto existencí. Není konečné ani nekonečné. Ono jenom JE. Právě proto ho kreslím jako neurčitý obrys, protože nechci tvrdit, že to někde konec a ani nechci tvrdit, že konec nemá. O vědomí nemůžete říct nic. Z tohoto aspektu, že Bůh je vědomí, Židové říkali, že Boha nemůžete žádným způsobem zobrazovat, protože pro Něho neplatí nic, jen samotný fakt, že JE. JEHOVA = JAHVE = Jsem, kterýž Jsem. To je aspekt Boha, ve stavu, kdy je jenom vědomím a ničím jiným. K čemu by vám byly vaše kvality a schopnosti, kdybyste ani neexistovali? A Bůh je ten samotný fakt, že vůbec existujete. Existence je prazáklad. Tato existence není ani světlá, ani tmavá, ani velká, ani malá, tam nejsou žádné rozdíly, není tam žádná kvalita, pouze jediná skutečnost, že JE. Vědomí = stav JEST. Vědomí není ani kruh, ani čtverec.

Když se z tohoto vědomí vynořila pozornost, což bylo vědomí, které se začalo trošičku aktivovat a dynamizovat, tato pozornost se začala dívat a nic nebylo, tak se obrátila na to, z čeho vznikla (z vědomí) a v té chvíli nastal proces Já jsem Já, začalo první vycitřování Sebevědomí, a tento proces se začal čím dál více prohlubovat, kdy se pozornost začala zaměřovat ne na JSEM (to je už nuda, to znala vždycky moc dobře), ale na samotný prožitek JÁ, které se čím dál více zintenzivňovalo, až došlo k tomu, že toto vědomí se stáhlo do jednoho jediného bodu, kdy bylo dosaženo stavu maximálního stavu Sebevědomí, tehdy došlo k explozi, prožitku, jako kdyby vybuchla atomová bomba, či nastal velký třesk (duchovně), což znamenalo, že se objevila Bytost ze zlatého světla (byl to silný prožitek) a bylo dosaženo stavu jednobodovosti:

Původní čisté bytí se změnilo na prožitek Já jsem Já. To byla neotřesitelná jistota a prožitek s maximální intenzitou, že Já jsem Já. V Bohu vznikl proces, kdy původní vědomí se transformovalo na toto maximální Sebevědomí, což je Kristus. Původní vědomí byl JEHOVA, starozákonní Bůh, a když se vědomí změnilo na Sebevědomí, vznikl Kristus, Boží Syn, a současně Tvůrce vesmíru, protože toto Sebevědomí (tento bod) stvořilo vesmír a ne to původní vědomí. Ale **když vzniklo toto Sebevědomí, které vzniklo z vědomí, které nemělo žádný tvar, tak vznikem tohoto středu původní vědomí, které není ani velké, ani malé, ani konečné, ani nekonečné, se zformovalo do kruhu:**

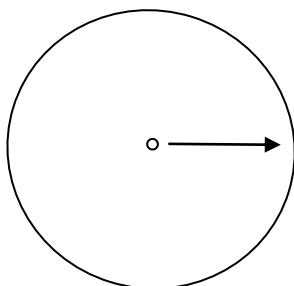
Jinými slovy: Jako kdyby tento symbol říkal, že veškeré bytí se točí kolem jedné jediné skutečnosti, kterou je – JÁ.

Všechno, co vidíme v celém nekonečnu, se točí kolem živoucího středu, v nás je to prožitek Jáství – stav To jsem Já, a navíc nám to ještě říká, že toto Já má ke všemu, co v bytí existuje, úplně stejný vztah a miluje všechny stejnou Láskou. Zde je důležitý fenomén:

V okamžiku, kdy vznikl Bůh – Stvořitel (prožitek Jáství), prapůvodní bytí (vědomí), které nemělo žádnou kvalitu, zde získalo první kvalitu, že se zokruhovalo. Jinými slovy: Když něco zokruhujete, uděláte cykličnost, protože zokruhování je to samé jako cykličnost a z toho je jasné, že veškeré bytí ve spojení se stvořením musí v sobě zahrnovat cykličnost – pohyb v kruhu.

To je přirozenost Stvořitele, protože se to odehrávalo přímo ve Stvořiteli. Kruh a cykličnost jsou zakódovány v samotném Bohu a vzniklo to tehdy, když původní vědomí se změnilo na Sebevědomí. A jestliže potom tento tvůrčí střed (Já) začalo tvořit, vždycky to musí mít kvalitu kruhu a cykličnosti.

V Bohu-Stvořiteli máme už nějaké kvality. Máme kraj (obvod), máme střed. Ale v tomto stavu je všechno jedno. Co je Bůh? Kruh nebo střed? Je to i to. On si uvědomuje tyto rozdíly, ale ví, že je jak kruh, tak i střed. A nyní se ptám: Je Bůh konečný nebo nekonečný? U původního Boha jsme říkali, že není ani nekonečný ani konečný. A tento Bůh, je konečný nebo nekonečný? Tento Bůh je konečný i nekonečný. Konečný je v tom, že nemůže existovat mimo sebe, nemůže vystoupit ze Sebe a být někde jinde, ale může být jedině v Sobě, čili On sám pro Sebe je hranicí, protože může Bůh existovat mimo bytí? To nejde, mimo bytí nemůže existovat nic.

On sám pro sebe je hranicí, je konečný, ale když se bude projevovat ve svém bytí, kolikrát tady může být – nekonečně mnohokrát. Bůh je jak konečný, tak nekonečný současně, ale pochopte to tak, že se nemůže dostat mimo své bytí (nemůže opustit svůj kruh), ale současně se v kruhu může točit do nekonečna.

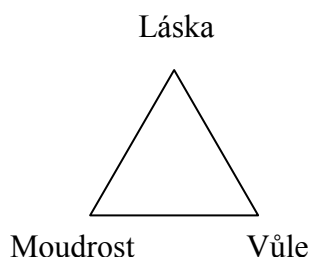
Umíš si představit čtvrtý rozměr?

Odpověď posluchačky: Právě na to myslím, že si to neumím představit.

J.P.: Vždyť jsem to teď právě vysvětlil.

Odpověď posluchače: Někde jsem četl, že čtvrtý rozměr je někde uvnitř.

J.P.: Musíme si to vysvětlit na základě principu astrotheologie. Řekli jsme si, že tvůrčí střed (Jáství) je trojjediné. Symbolem trojjedinosti je rovnostranný trojúhelník. Víme, v čem spočívá tato trojjedinost: Láska, Moudrost, Vůle:

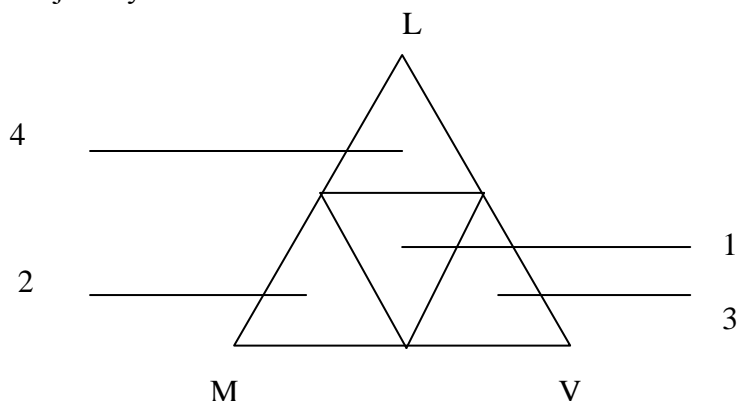
Právě díky tomu, že existuje jeden zdroj vesmíru, zdroj veškeré tvorby, ale protože je trojjediný, tak všechno, co ve stvoření je, musí nést kvality svého Stvořitele.

Stvořitel je trojjediný. Kolik rozměrů může mít prostor, když Stvořitel je trojjediný? Tři. Je trojjediný Stvořitel a trojrozměrný prostor.

Posluchač: To znamená, že výška, hloubka a šířka je totéž co Láska, Moudrost a Vůle?

J.P.: Ano, samozřejmě. Délka souvisí s Vůlí, šířka souvisí s Láskou a výška souvisí s Moudrostí. Jestliže je Stvořitel trojjediný, všechno, co vzejde ze Stvořitele, musí mít ty samé kvality. Jestliže ze Stvořitele vzešel prostor, musí mít tři rozměry, jiná možnost není.

Pokud existuje trojjediný Stvořitel, zákonitě jsou v Něk obsaženy čtyři možné existenční stavy a nemůže jich být více:

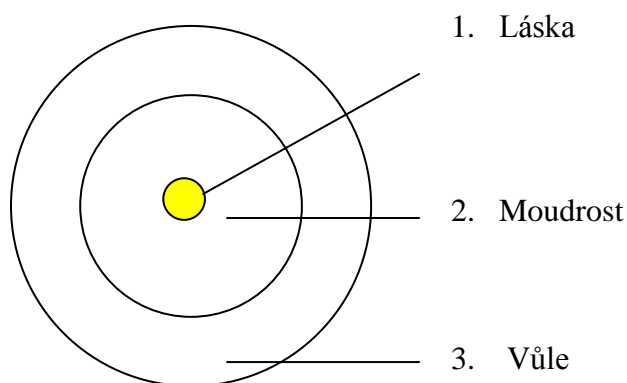
Varianta 1: Existenční stav, kdy budou v rovnováze všechny tři kvality.

Varianta 2: Existenční stav, kdy tato kvalita bude dominovat nad dalšími dvěmi.

Varianta 3: Existenční stav, kdy tato kvalita dominuje nad dalšími dvěmi.

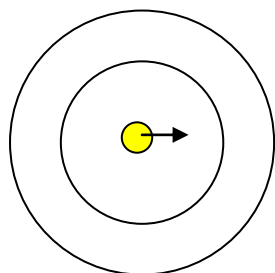
Varianta 4: Existenční stav, kdy tato kvalita dominuje nad dalšími dvěmi.

Tyto čtyři existenční stavy jsou: Oheň, země, vzduch a voda. Když jsou všechny tři kvality v rovnováze, je to oheň (Duch), protože pro Ducha Lásku, Moudrost a Vůli jedno a to samé jest. Když bude dominovat Moudrost, je to země (hmota), a je to divné, když řeknu, že dominance Moudrosti je hmota. Mozek to sice nebere, ale srdeční mysl vám to vysvětlí. Mozková mysl vám to nikdy nemůže vysvětlit, protože má na práci satanské záležitosti, ne Boží věci. Boží věci řeší srdeční mysl. Objasním vám, proč, když začne v Bohu dominovat Moudrost, je to součástí hmotné energie. Když jsme si kreslili, jak je Bůh uspořádán, že Lásku je vždycky uprostřed, potom je Moudrost a potom je Vůle, tak Bůh se nejintenzivněji prožívá v centru:

Láska je nejintenzivnější prožitek sebe sama – Já jsem Já. Je to střed. Když Bůh vystoupí ze své Lásky neboli ze svého středu směrem ven, dostává se do sféry Moudrosti. Bůh vystupuje ze své Lásky ne najednou v celém objemu, ale určitým směrem. Z Lásky vzniká

určitá Idea. Idea vzniká ve sféře Moudrosti. Hmota nám dává tvar, samostatnost, oddělenost. Kdyby jsme neměli hmotu, tělo, byli by jsme pořád jeden beztvarý roztok. Ale když vznikne hmota, dostáváte tvar. A když z Lásky vzejde Idea, není tato Idea tvarem pro Lásku, není tělem Lásky? Není Idea svým způsobem Lásky, která získala nějakou podobu? Je to tak. Když začne dominovat Moudrost, to znamená, že z Lásky začnou vyvěrat Ideje, takže každá Idea je určitým tělem (zpodobněním či osamostatněním) Lásky. Idea je tělo pro Lásku. Zde pochopíte, proč dominance Moudrosti souvisí s hmotou. A není vznik Idejí vystoupení Lásky směrem ven? A není hmota – stav, kdy se existuje navenek?

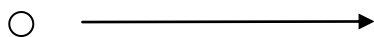
Jakákoliv Idea je vytvarování Lásky. Idea je tvůrčí způsob, takže tvořivost se musí transformovat na určitou tvůrčí techniku, takže také můžeme říct, že tvůrčí technika je tělem pro určitou tvořivost.

Jestliže je Stvořitel trojjediný, musí být i prostor (což je Jeho dílo) trojrozměrný. Ale jestliže Stvořitel je trojjediný, jsou v Něm možné čtyři existenční stavy, takže i ten trojrozměrný prostor musí mít čtyři existenční stavy. Chápete, že nemá cenu hovořit o tom, jestli je trojrozměrnost nebo čtyřrozměrnost? Vždycky je trojrozměrnost stejně jako Stvořitel, který je trojjediný, ale trojjedinost v sobě automaticky obsahuje možnost čtyř existenčních stavů – duch, hmota, myšlenky a emoce. Když se bavíme o čtyřrozměrném prostoru, tak neřešíme jakoby samotné čtyři rozměry, ale různé existenční stavy.

Čtvrtý rozměr vzniká, když používáme tři rozměry, tak jako čtyři stavy vznikají na základě tří kvalit Stvořitele.

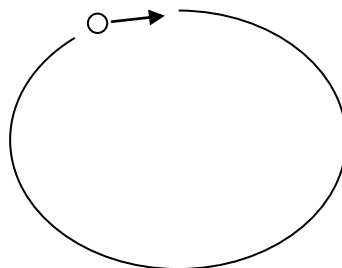
První rozměr:

Máme Stvořitele, který má k dispozici tři své kvality, to znamená, že má k dispozici tři rozměry. Začneme používat první rozměr:

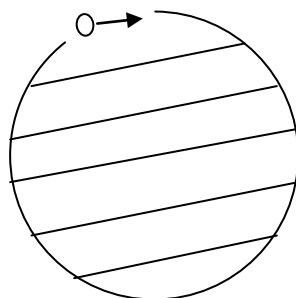
Co se stane? Říkal jsem, když se vědomí změnilo na Sebevědomí a z bytí vzniklo Já jsem Já, to původní neurčité bytí získalo podobu kruhu. Bytí se zokruhovalo, takže je vám jasné, že nemůžete mít nikdy ve stvoření rovnou čáru, když povahou života je kruh? Jestliže Bůh je kruhovitý, nemůžete mít rovnou čáru. To, že se vám něco jeví jako čára, to je jen proto, že jste nešli dostatečně dlouho či daleko. To vám vysvětluje, když astronomové pořád mluví o zakřivení časoprostoru.

Jestliže Bůh je zokruhovaný, musí být všechno zokruhované. Kdybyste šli dostatečně dlouho, zjistili byste, že jste se po určité době vrátili tam, odkud jste vyšli:

1. rozměr:

K dispozici mám jenom jeden rozměr. Ale protože povaha Boha je taková, že je zokruhovaný, tak, když půjdete jedním směrem, po určité době zjistíte, že jste vrátili zpět.

Co se stalo, když jste používali 1. rozměr? Vznikla plocha:

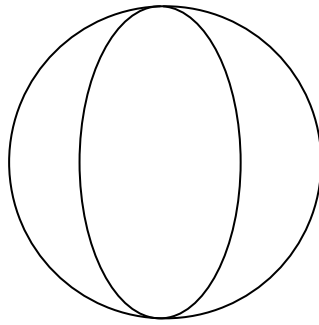
2. rozměr – plocha:

Plocha už má dva rozměry.

Chápete, s čím souvisí čtvrtý rozměr? Souvisí s tím, že Bůh je ve své přirozenosti zokruhovaný. Jestliže je Bůh Stvořitel trojjediný, mohou být jedině tři rozměry a čtyři existenční stavy a současně, protože je Bůh zokruhovaný, tak všechno, co je z Boha, musí být zokruhované. Když jsme použili první rozměr, zjistili jsme, že se vracíme tam, odkud jsme vyšli a v té chvíli jsme dostali plochu – druhý rozměr. Jestliže máme plochu, musíte zokruhovat už dva rozměry, protože život je cyklický.

Co se stane, když máte k dispozici dva rozměry a zokruhujete je? Vznikne koule:

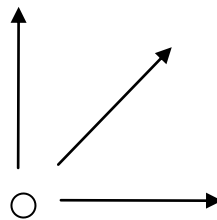
3. rozměr – koule:

Když zokruhujete délku a šířku, protože život je kruhovitý, dostáváte kouli, a tím pádem jste dostali třetí rozměr.

Nyní musíte dostat ještě čtvrtý existenční stav. Když Tvůrce je trojjediný, musí existovat čtyři existenční stavy. Protože jsou tři rozměry, musí existovat čtyři existenční stavy. Tady se dostáváme k tomu, co chci říct.

Jsme v situaci, kdy máme tři rozměry:

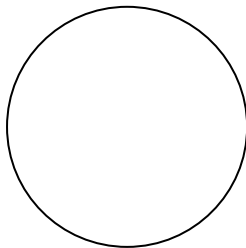
Když jsme zokruhovali jeden rozměr, dostali jsme plochu. Když jsme zokruhovali dva rozměry, dostali jsme kouli - objem. Nyní musíme zokruhovat tři rozměry a tím dostaneme čtvrtý existenční stav. Vidíte, že říkat, že čtvrtý rozměr souvisí s časem, je nesmysl. To je naprosto rozměrová záležitost a musíte znát podstatu života, že je kruhovitý, cyklický. Máte tři rozměry. Co se stane, když zokruhujete i třetí rozměr?

Posluchač: Tak to jsem zvědav, jak to namaluješ.

J.P.: Co jsme dostali jako poslední?

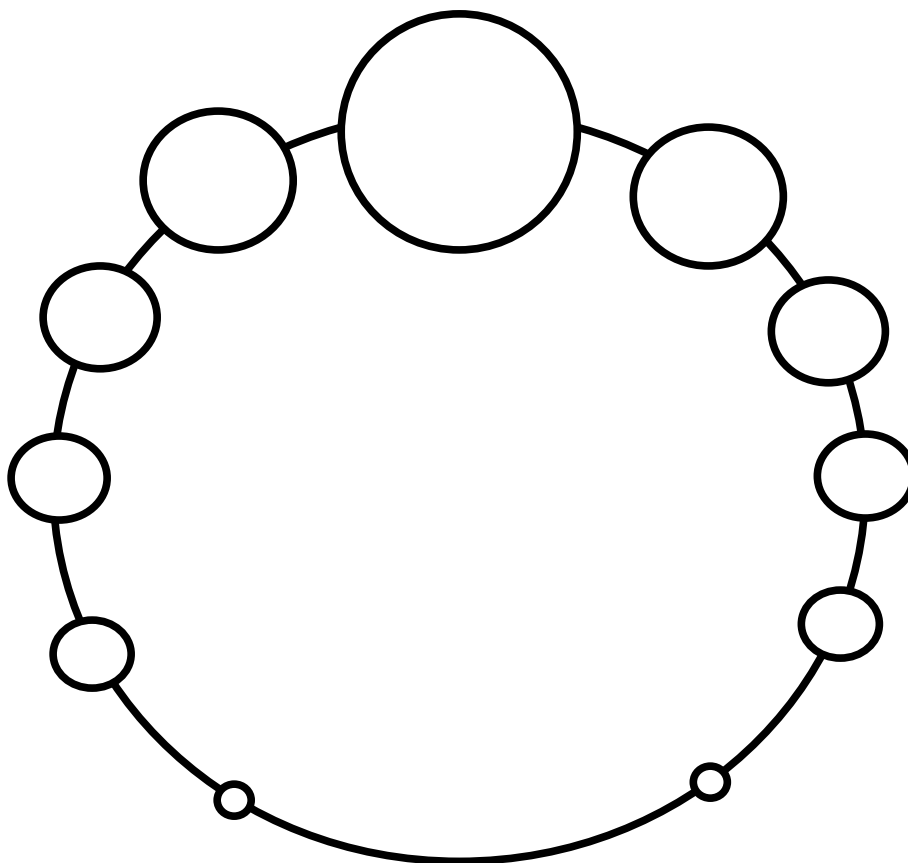
Posluchač: Kouli, sféru, prostor.

J.P.: Máme kouli.

Zokruhovali jsme délku a šířku. A nyní musíme zokruhovat výšku. Víš, co se stane? Máme dva rozměry zokruhované, vznikla koule. Nyní zokruhujete třetí rozměr (výšku) a co vznikne?

4. rozměr:

Podstatou tohoto obrázku je to, že když nakreslíme určité kolečko (kouli) jako výchozí bod (Beran), směrem ke Kozorohu jsou kolečka čím dál větší, v Kozorohu je kolečko největší, potom se kolečka zmenšují a na místě Vah je kolečko stejně velké jako bylo ve výchozím bodě (Beran). Dále se kolečka zmenšují, až v oblasti Raka jsou tak malá, že nejsou ani vidět, potom se zase zvětšují, až dosáhnou velikosti výchozího kolečka (koule).

Koule se začne zvětšovat, zvětšovat a zvětšovat a potom se to zase začne zmenšovat, zmenšovat a zmenšovat až do úplného puntíku a potom se zase dostane do té původní velikosti. Ty jsi z nějakého základního stavu vzešel, budeš od tohoto stavu odcházet, čili se zvětšovat a najednou zjistíš, že se vrátíš do původního stavu, najednou se to začne zmenšovat úplně do nejmenšího, až se najednou vrátíš do původního stavu, jinými slovy: **Makrokosmos a mikrokosmos je zokruhovaný.**

Kdybys expandoval do vesmíru, najednou se přes svět atomů vrátíš zpět. Anebo kdybys pronikl do světa atomů, tak se přes vesmír vrátíš zpět. To je podstata čtvrtého rozměru.

Jinými slovy, tento obrázek nám říká, že **jakákoli věc, a to bez ohledu na její velikost či objem, je součástí stejného bytí (Boha), a toto bytí se nachází ve své plnosti v každé z těchto věcí, jak v té nejmenší, tak té největší. Tento obrázek nám však říká i další důležitou věc. Každá věc, bez ohledu na svou velikost či objem, v sobě obsahuje zdánlivě**

jak nekonečnou velikost, tak nekonečnou malost. Proto každý člověk, který se chce setkat se svým pravým Já, musí trénovat pocity, že je téměř nekonečně velkým a současně téměř nekonečně malým. Ale zdůrazňuji, že se jedná o zdánlivou nekonečnost. Protože když se vydáte jak do světa velikosti, tak do světa malosti, přestože se budete pohybovat pro lidskou mysl do nepředstavitelně velkých vzdáleností, narazíte v obou směrech na určitou hranici. A touto hranicí není nic jiného než lidský tvar! Možná to někoho překvapuje. Ale musíte si uvědomit, že stvořitel veškerého stvoření, tedy pravé Já, má sám podobu, kterou není nic jiného než lidský tvar. A protože pravé Já překonává jak makrosvět, tak mikrosvět, je lidský tvar hranicí pro oba tyto světy. Proto rovněž vše, co se nachází ve stvoření, nechť je to atom, vesmír, zvíře nebo rostlina, usiluje o podobu svého stvořitele, tudíž o lidský tvar. A to platí i pro člověka!

To, co jsem zde nakreslil, musíte promyslet v makroobjemech. Astronomové tvrdí, že náš vesmír, který je pro nás strašně velký, že je jenom elektronem ve vyšším vesmíru a ten vyšší vesmír je elektronem v ještě větším vesmíru anebo že elektron v našem atomu je samostatným vesmírem a že v tomto malém vesmíru ještě existuje elektron, který je dalším vesmírem a že jedním i druhým směrem to může jít do nekonečna. Takové mají teorie astronomové. Ale já tvrdím, že to není pravda, protože to musí být zokruhované. Jít jedním směrem znamená – se vrátit zpět anebo – jít do makrosvěta znamená se vrátit přes mikrosvět zpět. Už chápete, že teprve čtvrtý rozměr vám dává pocit velikosti? **Čtvrtý rozměr ve vás vyvolává pocit velikosti, že vám něco připadá velké a něco malé.**

Když jsem jednou meditoval, dostal jsem se do takového zvláštního stavu, kdy jsem se začal jakoby propadat do sebe, jako bych letěl ve svém vnitřním prostoru a současně jsem začal pulsovat: Najednou jsem měl pocit, že jsem větší než vesmír a v zlomku okamžiku jsem měl pocit, že jsem menší než atom a tak se to střídalo. Proto říkám: **Jsem dostatečně velký, aby se do Mně vešel celý vesmír a jsem dostatečně malý, abych se vešel do atomu.** To je podstata čtvrtého rozměru. Mikrokosmos a makrokosmos je zokruhovaný. Podívejte se někdy, když máte dobrou viditelnost, do prostoru. Tak si řeknete: Jé, ten prostor je velký! Můžete mít i takovou fantazii, jak opouštíte zemskou atmosféru a vstupujete do vesmíru, tak si řeknete: Jé, to je velké! A teď si uvědomte, že celý ten prostor je obklopen pocitem Já. Když Vy jste toto Já, které překonává vesmír, tak Vám tento vesmír začne připadat jako špendlíková hlavička. Anebo když vniknete do atomu, budete cítit Já a budete v atomu, tak řeknete: Ježíšmarjá, ten atom je velký! Ale prožitek Já je pořád stejný! Já si uvědomuje velikost, Já si uvědomuje malost, ale pro Já je to jedno a to samé. Já je pořád stejné. Proto jsem říkal, že Bytí (vědomí) není ani konečné, ani nekonečné. Ale Já je konečné i nekonečné. Proto pro Něho platí vnímání rozdílu. Pro bytí neexistuje vnímání rozdílu, ale pro Já existuje vnímání rozdílu, ale každý rozdíl Mu připadá stejný. Já je jak velké, tak malé. A to je právě to duchovno, to je ten čtvrtý rozměr. Zajatci jenom třírozměrného prostoru jsou přikováni k určitému fyzickému tvaru. Ale pokud umíte pracovat se čtvrtým rozměrem, to znamená, že mikrokosmos a makrokosmos je zokruhovaný, tak se zkuste vcítit do toho, že jste atom a teď se podívejte na své tělo. Zjistíte, že vaše tělo je neskutečně obrovské, že je to vesmír. Vy jakožto Duch se můžete přenést přes vesmír a zjistíte, že celý ten vesmír je jako špendlíková hlavička, anebo se můžete ztotožnit ve svém Duchu s atomem a podíváte se na vaše lidské tělo a zjistíte, že je to obr jak hrom. Musíte zažít úplný otřes z velikosti vašeho lidského těla! Prožijte si to někdy. Umíte používat čtvrtý rozměr? Tak ho používejte. Zjistíte, že umíte vychutnávat velikosti a malosti.

Poznámka z přestávky:

Můžeme říct, že když to aplikujeme na mikro a makro, tak vlastně ty duchovní roviny nebo existenční roviny, když si vezmeme kruh, tak každý bod toho kruhu má jiný poměr vnějšku a nitra. Právě proto může být nekonečné množství poměrů mezi vnějškem a nitrem, což znamená, že když zde jsou bytosti mezi námi, jsou namícháni v jiném poměru vnějškovosti a niternosti, proto je nevnímáme a oni nevnímají nás.

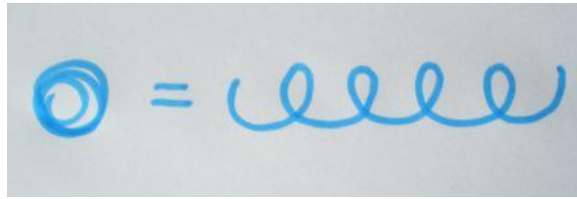
Posluchač: Ty jsi říkal, že je nějaký počet těch velikostí.

J.P.: Správně by jich mělo být dvanáct. Ale pořád jsou všude tři rozměry. Akorát tím, že všechny tři rozměry jsou zokruhované, tak vzniká takový prapodivný existenční prostor. A proč jsou zokruhované? Protože samotný život (Bůh) je zokruhováný. A to vám také vysvětluje, proč se veškeré život ve vesmíru odehrává na kouli.

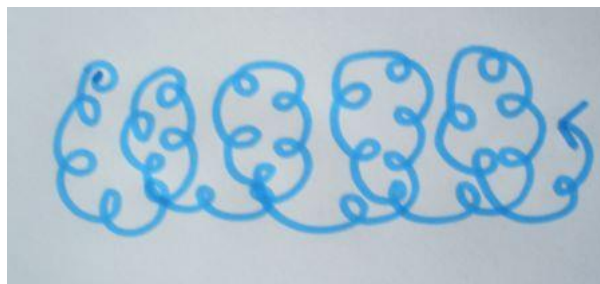
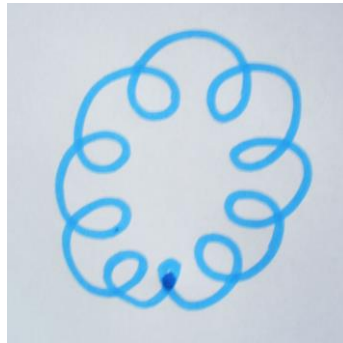
...pokračování:

Musíme vnímat, že prostor ne že je jednorozměrný, dvojrozměrný, trojrozměrný a čtyřrozměrný, ale musíme ho vnímat komplexně a dynamicky. To znamená, že dvojrozměrný prostor vzniká zokruhováním prvního rozměru, trojrozměrný prostor vzniká zokruhováním druhého rozměru, a čtyřrozměrný prostor vzniká zokruhováním tří rozměrů, více k dispozici nemáte. Zokruhováním tří rozměrů (když vzniká čtyřrozměrný prostor) má nedozírné dopady a zjistíte, v jakém prostředí se může projevovat Bůh. Je to prostředí, kdy když budete expandovat do vesmíru, můžete expandovat jenom do určité velikosti, tam se zastavíte, najednou se začnete zase zmenšovat do úplně extrémní maličkosti a zase z této extrémní maličkosti se zase začnete zvětšovat tak dlouho, až dosáhnete původní velikost, odkud jste vzešli. Právě proto astronomové řeší otázku, protože ví, že vesmír se rozpíná, ale oni neví, jestli se bude vesmír rozpínat do nekonečna, až vyšumí, anebo jestli se zastaví a začne se smršťovat zpět. Toto odpovídá více pravdě, akorát oni si myslí, že to expanduje a pak se to zase smrští zpět v opačném směru, ale tak to není. To expanduje a smršťuje se za současného pohybu v kruhu! To nemůže být tam a zpět, ale expandování probíhá do určité velikosti a potom se to začne zmenšovat a zmenšovat až do nějakého úplně maličkého puntíčku, a z tohoto puntíčku se to zase začne zvětšovat, až to dosáhne výchozího bodu. Vesmír, který expanduje, se nám vrátí zpět přes atomy. Můžeme tedy tvrdit, že mezi atomy a vesmírem musí probíhat korespondence, výměna energií, protože spolu souvisí.

Z duchovního hlediska život na Zemi je rozhodující pro celý vesmír. Někdo by řekl: Co to je Země a její obyvatelstvo ve vztahu k celému vesmíru? Méně než špendlíková hlavička. Ale protože neuvažují v rámci čtvrtého rozměru, že atom souvisí s celým vesmírem, a že to, co se odehrává zde na Zemi, neovlivňuje celý vesmír, ale dokonce veškeré stvoření, nejenom na hmotné úrovni, ale ve všech rovinách. A naopak: To, co se odehrává v celém vesmíru, ovlivňuje dění zde na Zemi. Neberme to jen, co se týče prostoru (makro a mikro), berme to jako vnějšek - nitro. Když půjdete čím dál více do vnějšku, vrátíte se přes nitro a jestliže půjdete do nitra, zase se vrátíte přes vnějšek. **Každá existenční rovina je v určitém poměru vnějškovosti a niternosti.** Zde jsou také bytosti, o kterých nevíme, protože jejich existenční rovina je namíchána v jiném poměru vnějšek – nitro. Proto my je nevidíme a oni nevidí nás. Když půjdete do budoucnosti, můžete jít do budoucnosti a najednou se přes minulost vrátíte do okamžiku, odkud jste začali. Když půjdete do minulosti, měli byste se přes budoucnost vrátit zpět do tohoto okamžiku. Někdo by ale mohl říct: Zde se ztrácí dynamika. Ale ona se neztrácí, protože každé proběhnutí tímto kruhem je specifické. To nebude probíhat jakoby pouze v kruhu, ale bude to probíhat tímto způsobem:

Každá otáčka má již jinou kvalitu. Když si řeknete: Aha, když půjdu do budoucnosti a vrátím se přes minulost, a zase udělám tu otáčku, tak to bude pořád opakování, ale tak to není, je to ve spirále. Ve své podstatě by to mělo být asi takto:

Říkal jsem, že kruh je cykličnost. Bystří to dostatečně vaši fantazii?

Jeden z takových dalších scénářů je ten, jak probíhají únosy mimozemšťanů, kdy si lidé vzpomínali v hypnóze, že přišli mimozemšťané, kteří je unesli a dělali na nich nějaké pokusy, křížili geny atd., tak si představte, že v rámci čtvrtého rozměru mimozemšťané, protože mikro a makro je zokruhované, jsou obyvatelé vašeho těla, protože tělo je jejich vesmír, domov a oni si potřebují svůj domov vylepšit, a by se jim tam lépe bydlelo, takže oni přes makrosvět přijdou k někomu, vezmou si ho do své lodě, kde upraví jeho tělo, dají ho zpět a zase se vrátí přes makro - mikro do vašeho těla. Tolik o čtvrtém rozměru.

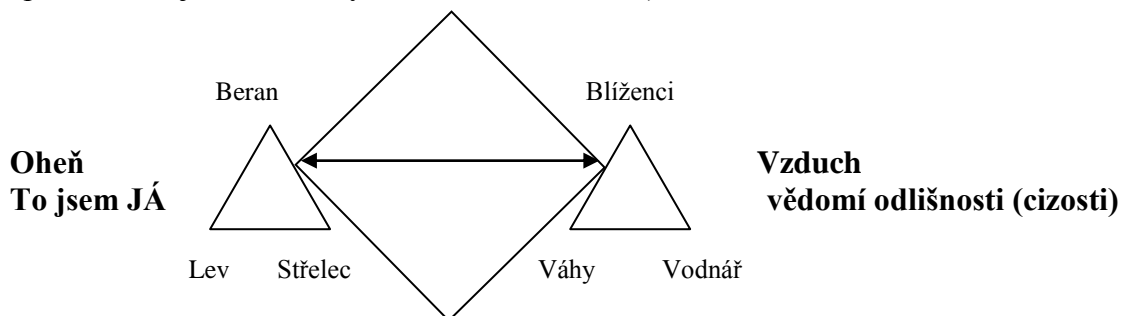
Opakování:

Podstata ohnivých znamení a domů.

Minule jsem hovořil o podstatě ohnivých znamení a domů (Beran, Lev, Střelec a 1.dům, 5.dům, 9.dům). **Beran a 1.dům** představuje ve své Individualitě určitou kvalitu. Každý jedinec je určitá individuální kvalita, kdy cítíte, že tato kvalita jste vy, čili máte pocit, že Já jsem Já. Každý jednotlivce, Individualita je obdařena určitou tvůrčí energií a bytostně představuje určitou činnost (**Lev a pátý dům**). Když provádím tuto činnost, mám pocit, že to

jsem opravdu Já. Každá Individualita má svoji individuální Moudrost – určitou techniku, určitý životní styl (**Střelec a devátý dům**), u kterého cítím, že to tvořím Já.

Protipólem ohně je vzduch (mysl – vědomí odlišnosti):

Podstatou opozice je – být přesně opačný. Jestliže oheň dává pocit stejnosti – to jsem Já, opakem stejnosti je odlišnost.

Vzdušné znamení a domy:

Každý člověk má bytostnou potřebu zažívat odlišnost. Kdybychom byli všichni stejní a kdyby Bůh tvořil pořad všechno stejné, bylo by to k zbláznění. Pociť stejnosti je stejně tak důležitý jako pociť odlišnosti.

Znamení Váhy a sedmý dům představuje kvalitu, pomocí které chceme vnímat odlišnost. Nějakou kvalitou se chceme odlišovat od jiných lidí anebo jiní lidé pomocí této kvality se budou chtít odlišovat od nás. Váhám odpovídá sedmý dům a v astrologii se říká, že je to dům partnerství. Příklad: Já mám v sedmém domě Lunu. Klasická astrologie by řekla. Sedmý dům je partnerství, takže pro vás bude dobré, když budete mít partnerku, která bude citlivá, emotivní, je rodinný typ, mateřsky založená apod. Ale to vůbec není pravda. Když budete chápat, že Váhy a sedmý dům je kvalita, pomocí které budete zažívat odlišnost, protože zažívání odlišnosti je velmi důležité v životě, tak vám to jen říká, protože Luna je vládce Raka, což je skupinové soužití, že skupinový život bude vlastnost nebo kvalita, pomocí které se budu odlišovat od jiných lidí anebo jiní lidé se budou odlišovat ode mě. To znamená, že se budu právě skrze skupinový život snažit projevit lidem, že jsem jiný než ostatní. To znamená, že když má někdo tendenci být rodinný typ, tak já řeknu, že mne rodina nezajímá, protože mám rád samostatný život. Anebo budu chtít s nějakou ženou vytvořit skupinové soužití a ona řekne: Ne, mně skupinový život neláká. Ale skupinový život bude ten parametr, pomocí kterého chci zažívat svou odlišnost od jiných lidí anebo jiní lidé mi budou skrze skupinový život projevovat svoji odlišnost. To znamená, že když třeba teď máme sraz ze střední školy, tak já tam prostě nepojedu. Chci jim ukázat, že nejsem tak stádovitý jako oni. Pokud mám Lunu, která také představuje svět nitra, v Bližencích v sedmém domě, což představuje rozdílné názory, tak se chci odlišovat tak, že mám jiné názory na vnitřní a emoční život než ostatní lidé. To znamená, že duchovní názory, duchovní literatura a duchovní myšlenky jsou prostředek, který používám k tomu, abych se odlišoval od ostatních lidí. Chci tím říct, že nebereme znamení Váhy jen jakožto partnerství, ale nosné téma je – odlišovat se, zažívat svět odlišnosti.

Vodnář a jedenáctý dům je o tom, že chceme skrze určitou činnost prožívat svět odlišnosti, že pomocí určité činnosti vyvoláváme pocit, že jsme jiní než ostatní, anebo skrze tuto činnost nám jiní lidé budou ukazovat, že jsou jiní než my. Takže když mám Jupiter v jedenáctém domě, a Jupiter je nějaké mé vlastní přesvědčení, filozofie, tak potřebuji vytvářet takovou činnost, kde se řeší filozofické věci a tím vyvolávám to, že jsem jiný než vy. Tím, že pracuji v nějakých filozofických oblastech, chci projevovat svoji odlišnost, ale také ve mně vyvolává potřebu, když čtu nějaké filozofické věci, hodně reagovat na filozofické

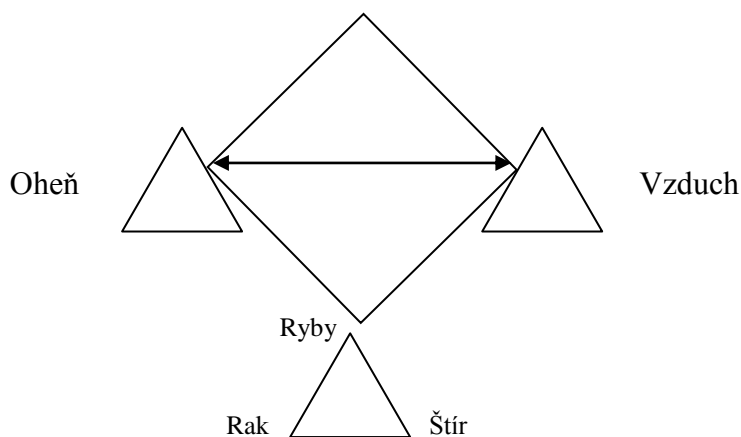
záležitosti jiných lidí. Tam se chci dokonce i lišit. Pokud potkám někoho, kdo má stejnou filozofii jako já, budu dělat všechno pro to, abychom nedošli ke shodě, protože tam potřebuji právě odlišnost.

Blíženci a třetí dům jsou názory, nebo určitý životní styl, pomocí kterého se chceme odlišovat nebo zažívat odlišnost. Právě proto třeba Blíženci, pokud chápeme, že Moudrost souvisí s názorem, inteligencí, ale také s životním stylem, tvůrčí technikou, se dávají do souvislosti s cestováním. Proč cestujete? Když přijedete do nějaké ciziny, tak se tam setkáte s úplně odlišným životním stylem než na který jste zvyklí zde a dělá vám to dobře, když najednou vystoupíte ze zaběhnutých kolejí a stanete se součástí úplně jiného životního stylu a tak se nějak zregenerujete. Když jedete na dovolenou, také vstoupíte do úplně jiného životního stylu než který máte během zbývajících částí roku.

Proč potřebujeme zažívat svět odlišnosti? Když zažíváte svět odlišnosti, co se ve vás aktivuje? Přitahuje vás partner, který je ve všem do puntíku stejný jako vy nebo vás přitahuje partner, který se od vás v něčem odlišuje? Když vstoupí do hry svět odlišnosti, v té chvíli se ve vás vyvolávají síly přitažlivosti nebo odpudivosti. Svět odlišnosti je důležitý, protože ve vás vyvolává vodu – přitažlivost nebo odpudivost, pokud je to přitažlivost, znamená to, že chcete s určitými bytostmi vstoupit do skupinového soužití a pokud to jsou síly odpudivosti, je to právě naopak, v žádném případě nechcete vstupovat s takovými lidmi do nějakého intimního soužití (skupiny).

Vodní znamení a domy:

Voda představuje vědomí skupiny – příbuznosti.

Voda – vědomí skupiny (příbuznosti)

Teprve, když se dostáváte do světa, kde existují odlišné, rozdílné kvality, tak teprve tehdy svět cizosti ve vás vyvolává svět příbuznosti, jinými slovy, že máte potřebu s někým soužít, kdo je vám blízký. Právě proto se říká, že Rak a čtvrtý dům představuje domov a rodinu (předci). Obecně **Rak a čtvrtý dům** ukazuje, jakou kvalitu chcete zažívat v rámci skupinového soužití anebo jaká kvalita je vám příbuzná (co vás nutí být v rámci nějaké skupiny). Pokud já mám ve čtvrtém domě Slunce, což představuje z duchovního hlediska Já, znamení Berana, což je moje Individualita, to znamená, že mne přitahuje být členem takové skupiny, či se velice rád zapojuji do skupinového soužití lidí, kteří pracují na své Individualitě a Jáství. S lidmi, kteří jsou silně individualisticky laděni a snaží se v sobě aktivovat své Já, budu rád soužívat, s takovými lidmi mi nedělá problém vytvářet skupinu. To platí i pro

partnerství. Sedmý dům můžete chápat obecně, pomocí kterých kvalit chcete zažívat odlišnost. Ale když už chcete s někým soužít a intimně žít a jste ochotni se vzdát svých individuálních nároků a zapojit se do skupiny, raději se podívejte na čtvrtý dům. Pomocí čtvrtého domu můžete zjistit, proč je vám některý partner blízký a jiný ne. Když je vám některý partner blízký a chcete s ním sdílet svůj život, je to tím, že takový partner projevuje kvalitu, kterou máte ve čtvrtém domě. To, že jste schopni se někomu otevřít, nezjistíte ani ze sedmého domu, ale spíše ze čtvrtého domu, protože voda a vodní domy jsou o skupinovém soužití.

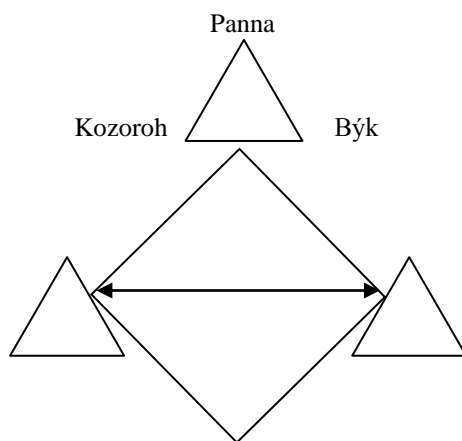
Štír a osmý dům vám ukazují, jaká činnost by měla probíhat v rámci skupiny, když jste účastníkem skupinového soužití, jaká činnost vám vyhovuje. Není to tak, jak říká astrologie, že Štír a osmý dům je smrt a sex. Copak sex je jediná skupinová aktivita? V rámci skupiny mohou probíhat různé společné aktivity. Štír a osmý dům ukazuje, že jste bytostně naladěni na určitou aktivitu, činnost, která by měla probíhat, když jste účastníkem nějaké skupiny. Pokud v rámci skupiny tuto aktivitu nezažíváte a tato skupina vám tuto aktivitu neumožňuje, tak můžete z takové skupiny vystoupit pryč.

Ryby a dvanáctý dům ukazuje, jaká Moudrost (tvůrčí technika) a jaký životní styl vám vyhovuje, když jste účastníkem skupiny. To znamená, když má někdo Saturna ve dvanáctém domě nebo v Rybách, jaký životní styl mu vyhovuje, když už tedy musí být v rámci určité skupiny? Když může vést takový životní styl, kde zažívá svoji samostatnost a svobodu. Pokud mu skupina (rodina) neumožňuje zažívat tento styl života – samostatnost a nezávislost, nebude se v takové rodině cítit dobře. Proč voda představuje emoce? Emoce nás táhnou vytvářet skupinu a vstupovat s někým do intimního soužití. A proč je skupinový život důležitý? Protože v rámci skupiny si začnete o to více uvědomovat, kým jste. Voda evokuje oheň, protože když jste v rámci skupiny, tak aniž si to uvědomujete, najednou o to více začnete vnímat sami sebe. Oheň jsme už si vysvětlili.

Zemská znamení a domy:

Když vnímáte sami sebe, máte automaticky potřebu se projevit navenek.

Země – zviditelnění se

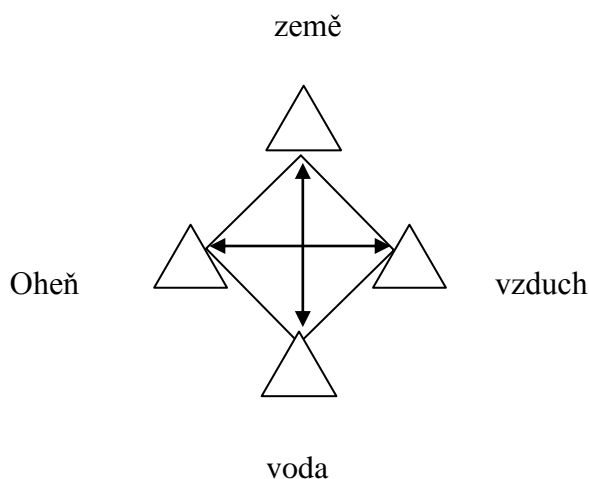

Každá živá bytost (a život) má základní potřebu – zviditelnit se. Když jdete po ulici, když vás uvidí pes, začne štěkat, protože vám chce říct, že je zde, že existuje, chce se zviditelnit. Jen mrtvola se nechce zviditelnit. Když v sobě nemáte oheň a jste takoví mrtvolní, tak se nijak nezviditelňujete, že. Když jste plní energie, máte velkou potřebu se zviditelnit, nezůstáváte na místě a pořád někde neklidně pobíháte a chcete něco dělat, zviditelnit se. Když se zviditelňujete, osamostatňujete se a vyčleňujete. Každý člověk má potřebu se zviditelnit svým

bytí, jinými slovy: má potřebu zviditelnit určitou kvalitu. To je **Kozoroh a desátý dům**. To není o tom, že Kozoroh a desátý dům je vaše kariéra a profese, společenské postavení, ale je to vaše životní potřeba, že svým životem chcete zviditelnit určitou kvalitu.

Každá živá bytost má potřebu se zviditelnit určitou činností. To je **Býk a druhý dům**. A každá živá bytost má potřebu zviditelnit určitou Moudrost, názory, zviditelnit se určitým životním stylem neboli zviditelnit určitý životní styl, určitou tvůrčí techniku a to je **Panna a šestý dům**. To není tak, že je šestý dům dům nemocí a služby, ale každý člověk se chce navenek manifestovat určitým životním stylem. Druhý dům říká, že se chcete projevit nějakou činností, ale šestý dům řekne, že tu činnost chcete provádět nějakou technikou. Život jako takový je tvořivost a každá činnost souvisí se životem, protože život sám o sobě je činnost, ale činnost také vyžaduje určitou tvůrčí techniku.

A tak to spolu všechno souvisí.

Oheň – To jsem Já.

Země – zde se zviditelňuji.

Vzduch – zde vstupuji do světa, kde zažívám odlišnost, cizost,

Voda – zde zažívám příbuznost a potřebuji být členem skupiny.

A potom jsem to zase Já.

Všimli jste si, že to tak v životě funguje? Proč určité buňky se shromažďují a vytvářejí srdce? Proč se zase jiné buňky shromažďují a vytvářejí játra atd.? Jsou buňky? Existují individuality? Jsou. Vytvářejí tyto individuality skupinové soužití? Vytvářejí, to jsou orgány. Proč to dělají? Jsou hvězdy? Dělají skupinu – galaxii? Jste jednotlivci a jste někdy členem určité skupiny? Proč to děláte? Protože skupina vám umožňuje vnímat více svého Já, kým jste, když vnímáte sami sebe, máte potřebu se zviditelnit a dělat něco navenek, tím, že se zviditelníte navenek, zjistíte, že se každý člověk projevuje jinak a tím pádem si uvědomujete, že jsme odlišní a tím, jak vnímáte odlišnost, s někým jdete do skupiny a s někým ne. A jenom v rámci určité skupiny začnete cítit svoje Já silněji. A tak se to neustále stupňuje. Buňka, která je v srdci, nemůže být v játre. Ona by sice v játre mohla být, ale její povaha ji nutí se spojovat s buňkami, které jsou jí příbuzné, a tím společně vytvářejí určitý orgán. V tomto případě srdce. A právě tím, že se tato buňka shromáždí a spojí s buňkami, které jsou jí v něčem příbuzné a blízké, tak si vzájemně zesilují svoje vlastní Já. A tím se o to více mohou projevit každá z nich navenek určitou činností. A tím si začne každá z nich uvědomovat svět odlišnosti a v rámci této skupiny (orgánu) si začne uvědomovat, že je jí někdo bližší a v rámci té

skupiny se ještě více a těsněji shromažďujete s určitými buňkami z té dané skupiny a zase se ještě více zesílí jejich Já. A tak to jde dokola. Také naše planeta je v galaxii a proč si tato naše planeta vybere z mnoha sluncí jen to jedno konkrétní Slunce? Protože je jí něčím blízké. Jinými slovy, když někým jste, instinktivně cítíte, že to, kým jste, projevíte o to více, když si k sobě přitahujete bytosti, které jsou vám v něčem příbuzné. To znamená, jestliže já budu filozoficky laděn, tak pokud budu mezi nějakými primitivy, tak sám sebe tolik neprojevím jako když budu mít vedle sebe lidi, kteří jsou také filozoficky laděni, kteří jsou mi v něčem příbuzní. Tam mne to nutí a dokonce mi to i umožňuje být více sám sebou. To je jednoduchý princip toho, proč má někdo potřebu se sdružovat. Když se sdružujete s někým, kdo je vám příbuzný, zesiluje to vaše Já, které vám tak o to více umožňuje se více projevovat navenek (a život je aktivita), a když se navenek projevujete aktivitou, o to více si uvědomujete, že se každý nějak lišíme, a na základě světa odlišnosti si můžu uvědomit, kdo je mi více blízký a kdo je mi méně blízký. A když v dalším kole navážu ještě intimnější soužití s jinou skupinou, tak o to více si začnu uvědomovat svoje Já. A tak jde tento cyklus do nekonečna. Až zemřeme, taky půjdeme vždycky mezi ty bytosti, které jsou nám příbuzné, protože v takovém prostředí máme možnost si sami sebe více uvědomit.